

Mitt livs historia – En berättelse om
mitt liv som jag minns den
från det jag föddes 1939
till sommaren 2026

Innehållsförteckning

Förord	5
Kapitel 1 - Mina första år	7
Kapitel 2 - Somrarna i Vittskövle	13
Kapitel 3 - Vi flyttar till Roskildevägen 31A.....	15
Kapitel 4 - Olika skolor	21
Kapitel 5 - Sven Lööws sextett	25
Kapitel 6 - Militärtjänst.....	27
Kapitel 7 - Sommarjobben.....	31
Kapitel 8 - Mina anställningar i näringslivet	35
Kapitel 9 - Mitt eget företag Innomar (Innovative Marketing i Malmö AB)	45
Kapitel 10 - Mina idrotter	49
Kapitel 11 - Jag träffar Gull-Britt	53
Kapitel 12 - Joakim och Jessica	57
Kapitel 13 - Vår villa	63
Kapitel 14 - Resor med familjen och vänner	67
Kapitel 15 - När voltigen kom in i mitt liv	75
Kapitel 16 - En hyllning till min mor	79
Kapitel 17 - Ett brev till min mor	81
Kapitel 18 - Min sång till Gull-Britt	83
Kapitel 19 - En sammanfattning av mitt engagemang inom närings- och föreningslivet.....	85

Förord

När jag skriver detta är jag 87 år fyllda. Alla beskrivningar och berättelser har alltså detta som utgångspunkt. Jag har levt ett långt och rikt liv och jag har upplevt mycket, både privat och i näringslivet. Det är helt omöjligt att berätta om allt jag upplevt. Jag begränsar därför min berättelse till unika händelser. Något som sticker ut.

Det jag berättar är främst ämnat för mina allra närmaste. Gull-Britt, Jocke, Kristina, Jessica, Olivia, Emily och naturligtvis för mina kommande barnbarnsbarn, om de en gång undrar vem jag var och vad jag egentligen gjorde under min levnadstid. Även för vänner och bekanta kan mitt livs historia vara intressant.

Vissa avsnitt känner några av er igen. Andra tycker ni kanske är för långa, tråkiga eller ointressanta. Hoppa över dem!

Det finns en speciell händelse som påverkat mig och mitt sätt att planera för mitt och vår familjens liv, som jag vill berätta om. Händelsen inträffade då jag arbetade för PLM. Den handlar om hur illa man behandlar en gammal trogen medarbetare. Den handlar också om så kallad scenarioteknik. Där man försöker förutsäga framtiden. Jag bestämde mig för att göra mitt eget livs scenario. Förutse min egen framtid.

Jag satte mig ner och tänkte mig in i en situation, där jag nyss fyllde 75 år, har mina barnbarn runt mina fötter och de ställer frågan: "Morfar, vad har du gjort av ditt liv? Tycker du att du har upplevt det du önskade? Tycker du att du har lyckats? Berätta!" Jag var då drygt 30 år.

När jag helt ärligt (man kan ju inte ljuga för sig själv) känner efter vad det är jag helst vill uppnå, då dyker i första hand inte karriär och rikedom upp för mig utan på "barnbarnens" frågor skulle jag vilja svara:

1. Jo, jag har levt ett rikt liv, därför att jag alltid värnat om min familj. Er pappa och mamma har fått en bra utbildning och ett självförtroende, som gör att de kommer att klara sig bra på egen hand här i livet. Mormor och jag har haft ett bra äktenskap och alltid brytt oss om varandra. Glöm inte att sin familj skall man förhoppningsvis ha hela livet medan vänner, bekanta och arbetskamrater kommer och går. Därför skall man vara rädd om familjen.

2. Jo, jag har haft ett rikt liv därför att er mormor och jag rest mycket. Vi har fått se mycket i världen. Istället för att investera alla pengar i aktier, har vi investerat i resande och upplevelser.
3. Jo, jag har levt ett rikt liv därför att vi har och har haft många vänner. Vänner att dela glädje och tyvärr ibland sorg med.
4. Karriär och rikedom är något förgängligt som jag inte haft något emot men jag har inte varit beredd att offra min familj eller min hälsa för höga poster i svenskt näringsliv eller för att dö, som den rikaste mannen i Sverige.

Dessa framtida svar blev mina ledstjärnor för hur jag skulle styra min framtid. När jag tittar tillbaka så här 50 år efteråt, så har det blivit precis som jag velat. Jag har haft stor nytta av mitt eget livs scenario och ångrar inte att jag följt det.

Jag minns till exempel när jag blev erbjuden befattningen som VD för KeNova med placering antingen på koncernens huvudkontor i Stockholm eller på utvecklingsavdelningen i Mjölby. Jag argumenterade då för att få starta ett kontor i Malmö. Eftersom jag skulle resa mycket, var det lättare att nå internationella kunder från Kastrup än från Arlanda. Från Mjölby var det helt omöjligt. Att jag slapp flytta min familj, använde jag inte som skäl. Men de mådde bättre av att få vara i den miljö de var vana vid än att dra upp dem till Stockholm eller Mjölby. Jag fick som jag ville.

Gull-Britt och jag har rest mycket. Tillsammans eller med familj och vänner. Vi har mycket vänner, som vi fortfarande umgås med. Vi är inte så rika som vi kanske varit, om jag valt att göra karriär i näringslivet men vi har mer än vi behöver för att kunna unna oss vad som helst.

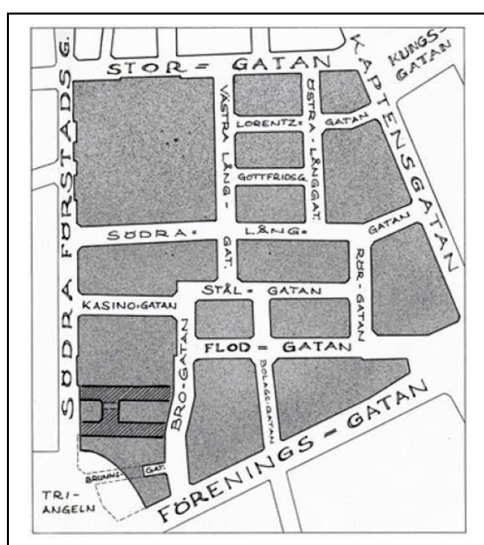
Mitt scenariobeslut ledde också till att jag startade eget företag. Min slutsats var, att det var det enda sättet, om jag ville få full kontroll över min egen och min familjs framtid. Chefers och styrelser beslut är nämligen inte alltid av högsta kvalitet och deras känsla för att anställda har en familj att ta hänsyn till kännetecknas inte heller av någon större portion empati. Det skall man ha klart för sig. Åtminstone om man väljer att göra karriär.

Kapitel 1

Mina första år

Brogatan 1

Jag, Axel Vilhelm (kallad Putte), föddes fredagen den 13 maj 1939 på Brogatan 1. Jag var nummer två i vår familj efter min bror Hans Reinhold (Hasse) som föddes den 9 november 1937. Inte på

Brogatan utan på Rådmansgatan, där min pappa Algot (född 1898) och min mor Inez (född 1915) då bodde. Efter mig kom mina systrar. Olga Birgitta (Gittan) född den 17 juli 1942 och tyvärr död hösten 2025 samt Bodil Anne-Marie (Tuttan) född den 8 mars 1942.

Brogatan låg i hörnet av Kasinogatan och Stålgatan, som försvann i den omfattande rivningen av kvarteren på 1960-talet för att skapa ett modernt bostadsområde.

Lugnet (texten hämtad från Wikipedia) var ursprungligen en egendom i den så kallade Södra Förstaden, vars huvudbyggnad låg i

hörnet av de senare tillkomna Storgatan och Västra Långgatan. Under åren 1858–63 utlades de fyra Långgatorna och i detta område uppfördes fastigheter som ursprungligen användes som arbetarbostäder för Kockums Mekaniska Verkstad, som då var belägen i området kring nuvarande Davidhallstorg. Lugnet, som till stor del bestod av enkla gatuhus, kom senare att förknippas med trångboddhet, fattigdom och dåliga sanitära förhållanden och revs under 1960 och 1970-talen.

Av äldre bebyggelse återstår husen längs Södra Förstadsgatan som vittnar om utvecklingen från enkel tillfartsväg till modernt köpstråk. Även saluhallen vid Föreningsgatan och delar av bebyggelsen längs Amiralsgatan belyser områdets historia. Idag höjer sig det 46 meter höga bostadshuset i *Kvarteret Mården* över området. På platsen för denna byggnad låg tidigare den i nyromantisk stil år 1886 uppförda Betelkyrkan, vilken revs 1975.

Min bror Hasse var mycket populär hos våra mostrar, eftersom han var det första barnbarnet på mors sida och det första barnbarnet över huvud taget.

Mor hade sex syskon. I ordning efter mor som var äldst: Kurt, Sven, Dagny, Greta, Ville och Hillevi (kallad Nanna). Mostrarna ville gärna ta hand om babyn.

När jag föddes, vet jag inte om jag var speciellt välkommen. Medan Hasse var ett lite oroligt barn. Vaknade på natten, skrek och krävde uppmärksamhet, så var jag raka motsatsen. Jag låg mesta tiden tyst i barnsängen efter det att jag vaknat, så när mor tittade till mig, låg jag och såg ut som om jag filosoferade. Jag fick därför en speciell plats i mors (vi barn kallade henne för mojan) hjärta och enligt mina syskon blev jag hennes favorit med speciella fördelar under flera år.

Mor med oss fyra barn. Från vänster: Jag, Tuttan som baby, Gittan och Hasse. Året är 1942.

Vi hade det ekonomiskt ganska knapert. Inte så att det saknades mat på bordet men vi levde definitivt inte i något överflöd, vilket mors syskon efterhand gjorde. Pappa hade vid den tiden en bilreparationsverkstad på Spångatan 3, i kvarteret Korpen nära nuvarande varuhuset vid Triangeln. Fördelen var att vi ständigt hade bil. Pappa köpte dem begagnade och reparerade dem i sin bilverkstad. Det var väldigt ovanligt för en familj i våra knappa ekonomiska omständigheter att ha bil det men som gjorde att vi ganska ofta kunde hälsa på pappas släkt i Landskrona, till mors släkt i degebergatrakten, åka till Linderödsåsen och plocka bär mm eller åka på bilsemester. I Landskrona fanns farmor och pappas alla fem systrar. Signe, Nancy, Emmi, Valborg och Ninni. Farfar var sedan länge död. Ihjälslagen av åskan sa man.

Pappa var hantverkare med egen rörelse. På Kärleksgatan vid Davidhalltorg hade han skomakeri. Han gjorde också proteser av olika slag åt invalider med amputerade ben eller andra liknande skador. Senare på Västergatan hade han cykelverkstad. I slutet av sitt verksamma liv, hade han en mekanisk verkstad på Tärningholmsgatan nära Kronprinsen. Han byggde oljeledningsanläggningar i södra Sverige, när kol ersattes av olja på 1950-talet. Ingen av de egna

verksamheterna var speciellt lönsamma bortsett från oljelednings-installationerna, då han var anställd av K. J. Levin med trygg lön under några år.

Huset på Brogatan 1 ägdes av en privatvård. Hansson tror jag han hette. En person som pappa var ständigt i konflikt med. Anledningarna till detta vet jag inte. Vi barn var lite rädda för värden men förmodligen var han inte så sträng som vi trodde. Inte så sällan bjöd han oss på karameller som muta eller bara för att han egentligen var snällare än vad vi trodde. Vi bodde på tredje våningen och våra närmaste grannar bodde på andra våningen under oss. Pappan hette Harry och mamman Ella. De hade tre söner. Äldst var Kurt (tror jag han hette), Sune var mellanbrodern och Kaj som var minst. Han var ett år äldre än Hasse och det var honom Hasse och jag lekte med. På första våningen fanns ett snickeri.

Vi levde i ett så kallat bakgårdssamhälle. Fastigheter med innegård var mycket vanligt vid den tiden. Huset vi bodde i hade en innegård. En skyddande stor port skiljde gården från gatan utanför. Därinne på gården var vi trygga. Där kunde vi leka. Inget mera avancerat. Leksakerna vi hade var mest sådant vi gjort själva. Av ekollon, kastanjer, glasspinnar eller liknande.

På Brogatan upp mot Föreningsgatan låg Markuskyrkan tillhörande metodisterna. Mor ordnade så att vi barn fick gå i söndagsskola där. Vi blev väl omhändertagna av en av lärarna. Hon var säkert jättegammal tyckte vi med vår begränsade förmåga att bedöma ålder. Hon var säkert inte mer än arton år gammal. Vi fick varsin liten vit bok med plats för färgbilder med motiv ur Jesu liv. På den tiden var barn inte bortskämda med leksaker av olika slag. En bok med färgglada bilder var därför av det mera attraktiva slaget.

Jag var redan på den tiden mycket punktlig. Jag var dessutom den ende av oss fyra som varje söndag gick till söndagsskolan. Övriga hade slutat. Jag kunde också visa upp min bok med nästan alla färgbilderna. En söndag kunde jag emellertid inte komma. Gamlamormor i Vittskövle, söder om Kristianstad, fyllde sextio år och ett besök hos henne den dagen var en absolut nödvändighet, varför jag inte kunde gå till söndagsskolan. Av den anledningen lyste det förargligt vitt, där en av bilderna för den aktuella söndagen skulle ha suttit. Något som grämde mig oerhört, så fort jag öppnade boken. Att efteråt få en bild, var det inte tal om. Hade man inte varit där, så fick man heller ingen bild.

Markuskyrkan gick ett märkligt öde till mötes. Efterhand som antalet medlemmar minskade, flyttade församlingen till Limhamn och verksamheten avvecklades. Systembolaget tog över fastigheten och därefter blev det restaurang. Allt i kontrast till den kyrkliga inriktningen.

Lägenheten där vi bodde var så kallat omodern. Vi hade inte råd med något annat. Det innebar bland annat, att det inte fanns någon toalett utan de vuxna fick gå ner till dasset på gården och göra sina behov. Ett "dass" var ett litet hus med en liten bänk med ett hål i, som man fick sitta på och bajsar ner i en tunna undertill. Toalettpapper fanns inte utan man fick använda tidningspapper, gamla telefonböcker eller liknande att torka sig med. Vi barn behövde inte gå till dasset utan vi fick kissa och bajsar i en potta, som mor sedan tömde nere i dasset.

Det fanns varken varmt vatten eller uppvärmning. Pappa fick elda i en spis inför natten. På vintern var det varmt några timmar men på morgonen hade elden i spisen slocknat och då var det riktigt kallt. Badkar fanns inte heller. Mor fick därför bada oss i en badbalja fyllt med varmt vatten som hon kokat på gasspisen. Hur de vuxna gjorde med sin hygien, vet jag inte.

Det fanns en tvättstuga i källaren med en stor vedeldad cementgryta som användes för tvätt. Torka fick tvätten göra utomhus på sommaren men uppe på vinden vintertid. Lakan skulle manglas men någon mangel fanns inte i huset utan ville man mangla fanns det en mangel på Föreningsgatan att hyra dit man fick gå med sin tvätt. Som alla förstår var det ett väldigt slit att vara husmor på den tiden. Hela Lugnet revs 1968 för att ge plats för nya bostäder.

Sommarlovet på den tiden var oändligt. När vi sprang ut från skolan, efter det att vi sjungit Den Blomstertid Nu Kommer, väntade enbart nöjen och roliga saker i fullständig frihet.

För Hasse och mig var det Slottsparken, Kungsparken och Jönssons båtar som gällde. Medan mor delade ut tidningar, gav vi oss iväg tidigt på morgonen. Klädda på enklaste sätt i en tröja, shorts och gymnastikskor. Vi tog oss till Jönssons båtar via Södra Förstadsgatan, över Davidhalltorg, förbi biblioteket och in i parkerna. Jönssons båtar låg där Turning Torso nu ligger. Båtarna var enkla roddbåtar som man fick hyra. Men inte vi. Genom att lånsa dem, fick vi gratis låna en båt, som vi rodde runt hela kanalen. Det tog sin tid. Speciellt med tanke på alla strandhugg, där det växte päron och äpplen, som fick ersätta den frukost vi inte hade tid att äta.

Ett annat sätt att fixa något att äta var telefonkioskerna. Det kostade tjugo öre att ringa. Två tioöringar behövdes. Golvet i kioskerna var av trä med springor emellan. Vi visste att en del fumlade med tioöringarna, som föll ner genom springorna. För den som skulle ringa var de förlorade men inte för oss. Vi lyfte upp trägolvet och vittjade pengarna som låg där. För dem köpte vi franskbrödbullar.

Det hände att vi fiskade i kanalen. Det var Hasse som fiskade medan jag plockade mask att agna med. Vårt favoritställe var en träbro där Slottskaffet ligger. Bron är sedan många år riven och ersatt med den nuvarande bron.

Träbron hade två plattformar. Jag stod och tittade ner i vattnet, när någon ofrivilligt knuffade till mig. Jag höll på att tappa balansen men i sista stunden tog Hasse mig i tröjan. Jag kunde inte simma, så hade jag ramlat i kanalen, hade jag förmodligen drunknat.

En händelse, som mor berättat om senare, handlade om några busfrön, något äldre än Kaj och Hasse, som bråkade med oss utanför porten på gatan. Mor stod i fönstret och såg hur vi alla tre kom in genom porten med busfröna efter. Hasse och Kaj fortsatte direkt över gården in i trappan på andra sidan men inte jag. Med en käpp i vardera handen stannade jag bestämd innanför porten. När busfröna kom in snubblade de nästan på varandra när de såg min tuffa min och stannade upp. Jag sa inget men visade tydligt att hit men inte längre gällde. Efter en kort stund försvann de ut igen genom porten. Mor log i sitt fönster. Händelsen visar på något som följt mig genom livet. Jag backar inte. Jag var fem år då.

En av hyresgästerna var danska. Hon hade en massa kattor. Runt henne låg en odör av kattpiss. Vi retade ibland henne för det. Hon var antagligen en rätt snäll människa. Oss gjorde hon aldrig något elakt.

Mitt emot där vi bodde tvärs över gatan fanns en speceriaffär som ägdes av fru Holm. Där kunde man köpa godis, om man hade pengar att köpa för, vilket vi barn sällan hade.

Uppe på Södra Förstadsgatan fanns en annan livsmedelsbutik. Efter kriget som slutade 1945 kom handeln med andra länder igång. När den första båten med bananer kom, bestämde myndigheterna att vi barn i första hand skulle få en banan vardera. Det var väldigt spännande. Vi hade läst om seriefigurerna Knoll och Tott eller Pidde och Gnidde som de också kallades och som ibland vistades i Söderhavet och där åt bananer. Det var med stor förväntan vi skulle få smaka bananen. För mig blev det en stor besvikelse. Den smakade inte alls som jag förväntat mig. Hasse däremot med sin glubska aptit, hade inga problem att sluka vad som var kvar av min banan efter det att jag tagit en tugga.

En eller närmare två händelser med Hasse inblandad kunde ha slutat illa. Vi bodde på Brogatan, varför Hasse inte kunde ha varit mer än fem sex år. Vintern var ordentligt kall och det hade bildats is på Pildammarna. Hasse var där på isen intill kanten och lekte, när isen brast och Hasse trillade i. På något sätt lyckades han ta sig upp och hem dyblöt. Han kunde ha drunknat. Han vågade inte berätta för mor vad som hänt. Hon var inte hemma när han kom hem. Mor blev orolig eftersom det började mörkna och Hasse inte var hemma. Trodde hon. Han hade ställt sig bakom dörren till vardagsrummet. När han steg fram fick han inga bannor utan en stor kram, varpå mor bytte varma kläder på honom. Sådan var vår mor.

Vid ett annat tillfälle jumpade han och en kompis på isflaken i över Flintrännan, där lastbåtarna passerade. De hoppade från flak till flak över hela rännan. När de närmade sig Köpenhamn, kom en tullare dem till mötes och skrek åt dem att återvända till Malmö. De gjorde så genom att åter jumpa tillbaka över Flintrännan. Vad de gjorde var livsfarligt. De kunde ha ramlat av isflaket eller så hade en av lastbåtarna kunnat köra på dem. I båda fallen hade de drunknat i det iskalla vattnet.

Den gröna Bedforden här med familjerna Welin, Sven Olander och Kurt Olander. Sven och Kurt var mors bröder. Vi var femton - tjugo stycken på utflykt. Ett mirakel att vi alla fick plats i bilen. Här besöker vi det gamla torpet i Degeberga, som mormor, morfar och alla barnen bodde i under knappa förhållanden. Torpet på bilden är raserat.

Morfar extrajobbade på ishuset i Malmö. På vintrarna sågade man upp isblock från några sjöar, la dem i ett lager omgivna av sågspån, så att de inte skulle töa. På somrarna sålde man isen till familjer som hade råd med speciella islådor. Ett slags kylskåp.

Morfar cyklade söndag kväll till Malmö och arbetade där till lördag lunch, då han cyklade tillbaka. Tio mil i vardera riktningen. Mycket krävande med dåtidens cyklar och grusvägar. Detta var förmodligen anledningen till att fick blödande magsår, som han dog av.

Kapitel 2

Somrarna i Vittskövle

Jag har just fötts. Det är den 13 maj, 1939 en fredag. Mor, som är äldst i barnaskaran, fick sitt andra barn. Före mig hade Hasse kommit.

- Det blev en pågadron till var gamlamormors kommentar till händelsen från Vittskövle, där min mors mormor bodde. Hon var alltså vår gammelmormor Hanna med gammelmorfar Per Barth. Födda 1865 respektive 1863.

Vittskövle Slott ligger några mil, söder om Kristianstad. Stugan i Vittskövle som vår gammelmormor och gammelmorfar hyrde ägdes av slottet. Det blev på något sätt ett andra hem för oss barn. Där vi ofta tillbringade våra somrar. Byggnaden var ett gammalt mejeri. I väggarna satt lukten kvar från tiden då det bedrevs verksamhet där. Det luktade kärvt av gammalt härsket smör. En lukt det var svårt att vänja sig vid.

Utanför dundrade rälsbussen förbi till min och Hasses stora förtjusning. Vi stod ofta intill bommarna när de gick ner.

Ett annat utrymme som var lite främmande för oss födda i stan, var hönshuset. Det fanns gott om hönor, en tupp och kycklingar där. Hönorna värpte ägg för husbehov och en och annan höna fick bli till kvällsmål.

Hemma på Brogatan låg en speceriaffär tvärs över gatan. Dit kunde man enkelt gå för att köpa godis. En morgon frågade jag gammelmorfar var speceriaffären låg. Jag ska dit idag, så du får gärna följa med, sa han. Vi skulle gå dit. Det fanns inget annat sätt att ta sig dit. Så var det ofta på landet. Skulle man någonstans, fick man gå. Vi gick och vi gick. Jag trodde aldrig det skulle ta slut. Inget för små barnsben men vi tog oss dit och vi tog oss tillbaka med godis och en hel del annat.

Skogen runt mejeriet var imponerande med sina höga tallar. Var man alldeles tyst, kunde man höra det rogivande suset i trädtopparna.

Det var krigstider så min pappa Algot var liksom många andra män inkallad. Han hade i unga år gjort sin grundutbildning som ubåtsman vid Flottan men var nu placerad vid Kustartilleriet.

Någon från dåvarande Socialtjänsten kontaktade mor och undrade om hon ville få ledigt en vecka eller två. Om hon kunde tänka sig det, så skulle vi barn bli omhändertagna av en sköterska under tiden. Mor tackade blankt nej till förslaget. För henne var det fullständigt otänkbart, att hon skulle lämna sina barn till en främmande person, för att hon själv skulle kunna åka på semester.

Mor var då 28 år. Däremot sa hon, att hon kunde tänka sig att åka med barnen till sin mormor i Vittskövle om Socialen betalade för resan. Några egna pengar hade hon inte. Socialen sa ja så vi fick tillbringa sommaren där. När pappa hade permission, kom han och hälsade på.

Här mejeriet i Vittskövle med gammelmorfar Per och gammelmormor Hanna.

Kapitel 3

Vi flyttar till Roskildevägen 31A

Mor, som var den som tog hand om familjen socialt, hade anmält oss för en bättre lägenhet på Bostadsförmedlingen. Det var enda sättet för oss att få en ny lägenhet. På området nära nuvarande Stadionområdet vid Pildammsparken byggde MKB (Malmös Kommunala Bostadsbolag), som en del av det så kallade Miljonprogrammet, nya lägenheter. Miljonprogrammet hade beslutats av Socialdemokraterna för att dels bygga bort bostadsbristen, dels ersätta gamla nergångna bostäder. Området låg i Malmös absoluta yttre gräns. Utanför var det jordbruksmark, så långt ögat kunde nå. Numera kända områden som Lorensborg var på den tiden en gård, liksom Borgmästargården.

I april 1947 flyttade vi in. Jag skulle då fylla åtta år och gick i första klass på Mellersta Förstadsskolan. I förhållande till vår gamla lägenhet var den nya en dröm. Modernt badrum, centralvärme så pappa inte behövde elda i en spis, varmt rinnande vatten med dusch och kylskåp. Lägenheten, med två rum och kök, cirka 50 kvadratmeter, låg på första våningen med balkong. Vi var ju sex personer, så pappa fick ligga i köket och vi andra fem i sovrummet.

En händelse på Johannesskolan, som jag minns den, påminner om vad som hände på Brogatan med busfröna när jag var fem år. På skolgården under rasterna var det ett gäng bland de äldre killarna som gick omkring och trakasserade de yngre. En dag fann de mig. Ledaren kom fram och bröstade sig mot mig. Det skulle han inte ha gjort. Han stod tätt intill mig och tittade mig stint i ögonen. Jag backade inte en millimeter. Pang sa det. Från ingenstans landade min knytnäve i hans ansikte, så att näsan började blöda. Skakad och blödande drog han och hans gäng sig tillbaka. Ingen rörde mig efter det.

Något liknande hände några år senare. Jag åkte skridskor på sjön i Pildammsparken, som ligger mellan gamla vattentornet och Borgmästargården. På den tiden hade vi rejäla vintrar, så sjöarna frös till. Ett gäng dök upp och skickade fram en mindre kille, som började bråka med mig. Jag backade inte utan sa till gänget: "Varför skickar ni fram den här lille skiten? Varför kommer ni inte fram själva?" En i gänget kände jag igen som klasskamrat från Johannesskolan. "Äh, sa han. Vi sticker". Han kom säkert ihåg vad som hände på skolan och att jag inte backade.

Ett ytterligare exempel är när jag var på väg att hälsa på mormor Olga som bodde på Bergsgatan 10. Från Brogatan måste man via Föreningsgatan passera

Skolgatan för att komma dit. När jag kom till Skolgatan, var där ett gäng busfrön. Ett av dem, något yngre än jag, hade en fil i handen. Med den slog han till mig och träffade mig i tinningen, så att det började blöda. Jag råkade veta var han bodde i närheten. Medan det fortsatta att blöda, sökte jag upp hans mor och berättade vad som hänt. Hon blev helt förfärad och plåstrade om mig. Som kompensation fick jag en hel en krona. En förmögenhet för ett barn på den tiden. Grabben som slog mig fick veta, "att vänta du bara tills pappa kommer hem".

Hygien hemma hos de flesta var inte den allra bästa. Någon gång under läsåret badades därför alla elever i skolan av särskilda baderskor i stora betongbadkar. Med tvål och rejäla rotborstar skrubgade de skiten av ungarna.

I skolmatsalen serverades mat av närande och hygglig kvalitet. Anledningen var enligt politikerna att alla skulle få åtminstone ett rejält mål mat om dagen. Framförallt de som hade det knapert hemma.

Efter det att vi flyttat från Brogatan till Roskildevägen, fick Hasse och jag ganska långt till Mellersta Förstadsskolan under vårterminen. Vi gick via Roskildevägen förbi Stadsteatern och Triangeln till Föreningsgatan. Oavsett väder. En ganska lång sträcka. Något kortare blev det när vi hösten samma år flyttades till Johannesskolan. Då gick vi hemifrån genom Pildamsparken till skolan även då det var mörkt för årstiden. Skulle vara helt otänkbart i dag.

Roskildevägen 31 var en bostadsförening med fyra hus. I varje hus fanns 24 lägenheter, dvs. totalt nästan 100 stycken. Det kallades för ett barnrikeområde, vilket betydde att området var "rikt" med barn. Flera familjer hade sju, åtta barn. Ganska snart efter inflyttningen bildades Hobbyklubben av aktiva föräldrar, som organiserade olika aktiviteter. Bordtennis, slöjd, sömnad, musik etc. Olika utflykter med buss under somrarna ordnade de också till Falsterbo, Törringelund eller andra ställen inte att förglömma. Liksom alla julfester och dans kring stängen midsommarhelger på gården.

Grannen till oss på första våningen hette Johansson. De hade en son, Rolf i min ålder. Pappan hette Åke och mamman Rita. Hon var född av danska föräldrar som flyttat till Sverige innan hon föddes. Rolf och jag gick i samma klass på Johannesskolan. Vi gick också tillsammans och spelade dragspel i en studio vid Triangeln. Rolf började senare spela tenorsaxofon och jag klarinett. Vi blev båda medlemmar i Sven Lööfs sextett som spelade dansmusik runt om i Skåne. En annan aktivitet vi delade var att bygga modellflygplan i Flygklubben, en förening som fanns i källaren på ett av husen. Efterhand som vi båda flyttade hemifrån skildes våra vägar och den nära kontakt vi haft under uppväxtåren ebbade ut.

Ett gemensamt minne var resan över Öresund en sommardag till Köpenhamn, där Rolfs moster bodde. Vi var tolv år, tror jag, när vi åkte med en av Öresundsbatarna till Köpenhamn. Det var en märklig stad. De körde på fel sida av gatan. Höger. Deras korvar var röda. Liksom brevbärarna. De kallade glass för is, som mycket riktigt var smaksatt fruset vatten.

Mostern bjöd på smörgås med saft. Den var det suraste saft jag druckit. Och ägget hon serverade till var så löskokt att man kunde ha sugit i sig det med ett sugrör. Väluppfostrade som Rolf och jag var, sa vi ingenting om den sura saften. Tills mostern kom på att hon inte satt fram socker. Man sockrade alltså efter behag och meningen var inte alls att man skulle dricka den sura saften, som vi trodde.

Rolf, min kompis under stora delar av uppväxttiden, dog tyvärr när han bara var i sextioårsåldern.

Samtidigt som vi flyttade in, flyttade familjen Enggren in med bland andra Ulf, som senare skulle gifta sig med Gull-Britts syster Ann-Christin.

Ett besvärligt förhållande att skriva om, var det faktum att vår pappa var hustrumisshandlare. Han var också svartsjuk. När han och mor träffades, var han 39 år och mor 22. Han hade eget skomakeri på Bergsgatan där mor då bodde hos sin mor, vår mormor.

Mors far Reinhold hade 1943 dött i blödande magsår, som på den tiden det var svårt att behandla. Mor älskade sin far. Hade han levt hade det aldrig blivit något mellan vår mor och vår pappa. Morfar hade helt enkelt sagt till mor att avbryta det som var på gång och då hade mor gjort som han sagt men då hade vi fyra barn aldrig kommit till.

Vår morfar var en klok och eftertänksam man. När grannar och andra sladderade och visste med övertygelse om hur det gick till i andra familjer med gräl och annat, lär morfar ha sagt några kloka ord, som jag tagit till mig: "Man kan inte så noga veta".

Vår pappa var ungefär lika gammal som morfar född 1893 och nästan jämn gammal med mormor. Pappa var född 1898 och mormor 1894. Saknaden av sin far kan ha bidragit till mors intresse för pappa. En fråga om saknad efter sin egen far alltså. Om man nu ska försöka förklara varför hon blev intresserad av denne äldre man. Här på foto jämte mor.

*Till vänster:
Pappa jämte mor*

*Till höger:
Morfar Reinhold*

Pappa var inget bra parti. Han bodde ihop med Ester när han träffade mor. De var inte gifta. Ester hade tre flickor, varav två var pappas. Senare efter pappas död, fick vi veta att han dessutom hade en son, äldre än Hasse. En tid efter det att de träffats blev mor gravid. Det fanns en annan man som var intresserad av mor och som var beredd att acceptera det barn hon bar på. Av någon anledning lämnade inte mor vår blivande pappa. Mormor Olga hatade honom. Hon tilltalade honom vid de enstaka gånger de träffades med "Herr Welin".

Svartsjukan gjorde att vi aldrig visste på vilket humör han var på när han kom hem från sin verkstad. Vi var livrädda för det mesta. Det hände att han trodde sig ha sett mor tillsammans med en annan karl och då fick hon stryk. Oskyldig som hon trots allt var. Jag minns tillfällena, då vi barn låg som en bikupa runt och över henne för att pappa inte skulle nå henne med sina slag. Mycket traumatiskt för oss. Misshandeln minskade efterhand och upphörde helt när framförallt Hasse blev äldre och starkare. Han tog helt enkelt pappa i kragen och sa till honom att sluta med att slå mor.

Inget av oss barn hade någon bra relation till vår far. Han var egentligen för gammal. Han lekte aldrig med oss. Hans bidrag var att han drog in pengar så att vi alltid hade mat på bordet.

I början av 1960-talet separerade mor och far men de skiljde sig inte. Det skulle mor ha gjort långt tidigare men hennes ekonomiska situation tillät inte det.

Här Hasse, Gittan och Tuttan i ungdomsåren.

Kapitel 4

Olika skolor

Jag började skolan 1946. Skolan var Mellersta Förstadsskolan på Föreningsgatan, strax efter Judiska synagogan och mitt emot Tekniska Gymnasiet. Numera Pauliskolan. Jag är sju år fyllda. En lång bit att gå för en sjuåring från där vi bor på Brogatan förbi Amiralsgatan och Judiska synagogan till skolan. När det är dags att gå till skolan för upprop, är mor sjuk med halsfluss. Hon kan inte följa med dit. En grannfru, vars dotter ska gå i samma klass som jag, lovar att hjälpa mig. När uppropet börjar och lärarinnan kommer till mitt namn, vet jag inte att jag heter Axel Welin. Det har ingen talat om för mig. Till allmän munterhet säger jag att jag heter Putte. Vår fröken hanterade det på ett vist sätt. Jag trivdes bra i skolan, var mycket ambitiös och blev lite omtyckt av fröken tror jag. Hon hette Everlöf och bodde på Rönneholmsvägen.

Flytten från Brogatan till Roskildevägen innebar för oss barn en ordentlig omställning. Hasse och jag fick byta skola. Från Mellersta Förstadsskolan till Johannesskolan intill Tandläkarhögskolan. Numera en del av Malmö Universitet. Gittan och Tuttan hade ännu inte börjat skolan. När det väl blev aktuellt, började de på nybyggda Dammfriskolan bara några minuters väg från Roskildevägen.

När jag var femton år konfirmerades jag i Johanneskyrkan. Här i fin kritstrecksrandig kostym och vit fluga.

Hasse fortsatte Folkskolan till sjunde klass, vilket var slutet för skolgången på den tiden. Han gick sedan i Försättningsskolan under två år för att skaffa sig en

yrkesutbildning, vilket var obligatoriskt. Man gick i skolan en dag och jobbade fyra dagar. Gittan sökte också senare in och tog realexamen några år efter mig på Borgarskolan. Tuttan slutade efter sjuan och började jobba.

Efter fjärde klass i Folkskolan, som det hette då, sa läraren att man kunde söka in till Realskolan. Jag hade inte några tankar på det men jag frågade mor vad hon tyckte. Absolut ska du det sa hon och så blev det. Mina betyg räckte för att komma in och fem år senare tog jag Realexamen på dåvarande Realskolan numera Petri Läroverk. Att ta realexamen motsvarar ungefär att gå ut nian men det firas ju inte alls på samma sätt, vilket man kanske borde göra. Realexamen firades som om det var en studentexamen. Stig Sigeholt, som senare gifte sig med Gittan, gick i samma klass som jag men han fick gå om en klass på grund av dåliga betyg. Här realexamensfotot med grå skärmmössa.

Samtidigt med mig, gick Hasse på Mellersta Förstadsskolan. Han hade börjat två år tidigare än jag, eftersom han är så mycket äldre än jag.

På Mellersta Förstadsskolan hände något som påverkade Hasse för evigt. Av någon anledning blev han inledningsvis mobbad. Mobbningen ledde till att han började slåss. Det kan bero på att, eftersom det regnade en dag han skulle till skolan, fick han låna ett paraply av mor. Det skulle hon inte ha gjort. Några äldre elever mobbade Hasse och han började slåss. Detta sätt att hantera mobbning utvecklades ytterligare på Dammfriskolan. Där blev han känd som "skolans skräck". En annan grabb var också busig, varför Hasse och den grabben slogs inbördes nästan varje dag, påhejade av de andra eleverna, som valde sida. Det blev ett gäng alltså mot ett annat till överlärares förtvivlan. Han var emellertid en klok man. En dag kallade han in Hasse och den här andra grabben. Hör ni, lär han ha sagt. Jag har ett problem som jag tror ni kan hjälpa mig med. Det är för mycket bråk på skolgården. Skulle ni kunna hjälpa mig att få ordning på det? Hasse har berättat långt senare, att både han och den andre grabben kände sig smickrade av att överläraren bad dem om hjälp. De sa

naturligtvis ja och bråket på skolgården upphörde. Ingen av dem insåg att de åkt på en blåsning. Läraren visste naturligtvis att det var Hasse och den andre slagskämpen som orsakade bråken. Med diplomati lösta han problemet.

I skolorna på den tiden var aga tillåtet. Om man gjorde något som läraren ogillade, fick man stanna inne på rasten och fick pryl med en linjal eller pekpinnen. Vår lärare i tredje klass på Johannesskolan var en sådan lärare som agade eleverna. Liksom vår lärare i fjärde klass. Men det hände också vid något tillfälle, att en örfil delades ut i klassrummet på Realskolan. Sådan var det på den tiden och inget någon klagade över.

1957 sökte in på Tekniska Läroverket för att utbilda mig till ingenjör. Det fanns 18 platser på den 2-åriga linjen, som var mycket populär. Jag blev nummer nitton. Jag beslöt då att låta militärtjänsten komma emellan, innan jag sökte igen. Så blev det. När jag sökte 1960, kom jag in. Dels hade man utökat antalet platser till 21, dels hade jag nytta av militärtjänsten, som gav mig extra poäng. Jag kom in som siste sökande. Men gick ut två år senare som bäst i klassen med toppbetyg.

Här mitt examensfoto.

Kapitel 5

Sven Lööws sextett

Jag började spela dragspel i tioårsåldern. Vid Triangeln låg Hagströms dragspelsskola. Rolf min granne och kompis gick också där. En av lärarna var Göthe Sersam. Själv spelade han i en mindre orkester på Moriskan i Folkets Park. Han slutade som lärare hos Hagströms och öppnade egen dragspelskola i källaren i villan på Munkhättegatan som ligger vid Musikhögskolan. Jag fortsatte hos honom en kortare tid. Varken jag eller Rolf blev några virtuoser, så vi slutade spela dragspel. Jag började istället spela klarinett och Rolf tenorsaxofon. Det ledde i sin tur till att vi träffade Sven Lööw, som planerade att starta en mindre orkester, vilket han gjorde. Utöver Rolf och jag med Sven på gitarr, hade han piano, bas och trummor. Vi kände inte alls Sven när vi blev erbjudna att spela i hans nybildade orkester. Trots att han var ganska ung, verkade han vara en "diversearbetare", dvs. jobbade med diverse olika projekt.

Ungdomsorkester i ropet

Sven Lööws sextett

Sättning: Klarinett, tenorsax, el-gitarr, piano, bas, trummor, samt dragspel och sång.

Såväl modern — som traditionell — jazz. Latinamerikanska rytmer. — Tango.

Välarrangerat... Rytmskt

Om så önskas: Scenprogram.

Hemort: Malmö.

Engageras genom: Artist och Musikerförmedlingen och Sv. Musikerförbundet, Malmö eller direkt pr tel. 660 44, Malmö.

TRYCKEDU A. S. FRAMTIDEN 33991/56

Vi spelade dansmusik. Året var 1957. Vår första spelning var i Liarums Folketspark beläget på Linderödsåsen. Ett ganska litet och lokalt samhälle. Det var i början av maj men rätt kallt. Dansen började klockan sju och efterhand som det blev kallare frös vi och den glesa publiken rejält. Gitarren klarade inte av kylan, så strängarna gick sönder en efter en. Sven fick spela maracas istället. När dansen slutade efter "sista dansen" klockan ett på natten var det endast +2 grader.

Kapitel 6

Militärtjänst

Plutonchefsskolan

Sommaren 1958 blev jag inkallad för att göra femton månaders militärtjänst vid Plutonchefsskolan på I 7 i Ystad, som utökades till tjugooett månader, eftersom jag togs ut till sex månaders reservofficersutbildning på Kadettskolan vid slottet Ulriksdal i Stockholm. När jag muckade i februari 1960 började jag åter på Biproduktsfabriken i Arlöv tillhörande Sockerbolaget och var där till augusti samma år, då jag igen sökte och kom in på Tekniska Läroverket. Antalet elever hade ökats till tjugooett stycken, så den här gången kom jag in som den siste.

Innanför grindarna på I 7 rådde en helt annan värld jämfört med både skolan och näringslivet. Allt var strängt reglerat och befälet såg till att vi rekryter gjorde som vi blev tillsagda utan knot. Speciellt korpralerna var elaka. De hade själv blivit pinade av sina korpraler året innan då de ryckt in för sin grundutbildning.

Soldatlivet kunde fysiskt vara ganska tufft. Jag hade spelat en hel del fotboll under ungdomsåren och hade i förhållande till mina lumparkompisar en hygglig kondition. Det hindrade inte att övningarna i vissa fall kunde vara ganska krävande. Vår fyramilamarsch till exempel eller när vi cyklade från Ystad till Brösarp norr om Kivik. Plutontävlingen över tre dygn inte att förglömma, som jag stolt vann. Stolt är jag också när jag vann terrängorienteringen. Jag startade näst sist men kom i mål före alla andra till min stora förvåning. Till och med före vår sergeant. Han tävlade i regementslaget och var därför betydligt mer erfaren än jag.

Dagarna var sig ganska lika. Revelj, dvs. uppstigning klockan sex, då en trumpetare från musikkåren blåste revelj allt medan regementsfanan hissades. Innan dagens övningar, som började klockan halvåtta, åt vi frukost i matsalen. En variant var en så kallad "sammanslagen frukost". Då fick man äta både frukost och lunch samtidigt. En vansinnig uppfinning, som bara militärer kan komma på. En dag var det kapprockasill, dvs. stekt sill till lunch. Kombinationen med den vanliga frukosten var förfärlig.

När övningarna var slut för dagen väntade marketenteriets kaffe med wienerbröd. Vi hade två kr och femtio öre om dagen i ersättning, vilket räckte till kaffet och för dem som rökte, ett paket cigaretter.

Jag trivdes på I 7. Efter tolv månader blev vi vicekorpraler med viss status Ytterligare några månader och vi utnämndes till korpraler. Det var då vi skulle utbilda de nyinryckta soldaterna, dvs. vi kunde börja plåga dem på samma sätt som vi blivit plågade året dessförinnan. Området som användes kallades för Sahara. Det låg en bit från hamnen i Ystad och bestod mest av grus och sand. Där fick vi lära oss "förflyttning", dvs. olika sätt att ta sig fram på stridsfältet under fiktiv beskjutning. Det var "ålning medelst hasning" och andra sätt. Solen stekte, värmen var olidlig. Vi höll på i timmar utan paus. En av oss svimmade av utmattning. Så kunde vi hålla på flera dagar i sträck.

Soldatutbildningen gick ut på att lära oss rekryter att på olika sätt döda våra fiender. Med våra eldhandvapen (kpist eller ag), med våra kulsprutor, handgranater eller bajonetten. Märkligt när man tänker efter. I det civila samhället är det förbjudet att döda någon annan. Att inte göra det i krig är straffbart.

Fänrik 390513-453 Axel Welin ryckte in för grundutbildning på Kungliga Södra Skånska Infanteriregementet 17 den 3 juni 1958 för 15 månaders befälsutbildning och 6 månaders officersutbildning. Totalt 630 dagar.

Kadettskolan

Befälsutbildningens syfte är att man som chef i krig ska leda sina soldater att döda fienderna. Detta är huvuduppgiften. Att man själv tvingas döda, är en andrahandsroll.

När några av oss antogs till reservofficersutbildningen, utnämndes vi till kadettsergeanter. En grad med mycket status i. Man fick till exempel äta på officersmässen och där umgås med officerarna av högre grader. Faktiskt enda upp till regementschefen själv. Överste som han var. Det gällde även under övningarna i fält. Medan vanligt folk låg i tält och åt ur sina så kallade "snuskburkar", serverades vi vid dukade bord i ett mässtält.

Efter utbildningen på kadettskolan, blev vi fänrikar, som var början till vidare befordringar till löjtnant och kapten, kopplat till hur mycket tjänstgöring vi genomförde. Själv passerade jag alla stegen ända upp till major efter det att jag blivit chef för Trelleborgs Hemvärnsbataljon med sina drygt 700 hemvärnsmän.

Men så tjänstgjorde jag också mycket ofta vid regementet inklusive att jag gick ett flertal kurser.

Batch
Axel Welin

En kul händelse inträffade under min officersutbildning några veckor på Karlberg i Stockholm, där yrkesofficerarna framför allt utbildades. Vi fick själva ordna logi, vilket vi fick betalt för av Försvaret. Jag lyckades hitta ett pensionat ute i Stocksund utanför Stockholm, som var hyggligt i pris. Där bodde pensionärer permanent. Ganska gamla de flesta. De var från en tid då en officer var något alldeles speciellt. Att jag därför bodde där under en tid, förgyllde därför deras ganska trista och enformiga vardag. De blommade upp på något sätt med många minnen från förr.

Medan jag var däruppe, bestämde vi att Gull-Britt skulle komma och hälsa på. Tillsammans skulle vi göra Stockholm. På den tiden, vi talar 60-tal, kunde man inte bo på hotell eller liknande ställen om man inte var gift. När jag informerade ägarinnan till pensionatet om att Gull-Britt skulle komma och bo på pensionatet, frågade hon om vi var gifta. Självlärt ljög jag. Vi var förlovade varför Gull-Britt fick skaffa ytterligare en ring.

För pensionärerna blev Gull-Britts ankomst något att njuta av och prata om. Det "unga officersparet" förgyllde ytterligare deras tillvaro under några dagar.

Efter att ha tjänstgjort vid Försvarmakten under nästan 35 år, tilldelades jag medaljen NOR, för Nit och Redlighet i Rikets tjänst.

En annan medalj, skytte-medaljen, är jag stolt över. Den fick man efter godkänd skjutning men därtill också 25 kronor. Vi hade 2,50 kr per dag i ersättning. 25 kronor motsvarade alltså 10 dagars ersättning.

Vinterutbildning i Jämtland

Både som befälslev och kadett var vi en månad i Jämtland för vinterutbildning. Närmare bestämt i Björnänge. Vi fick lära oss åka skidor, vilket inte var så lätt för oss skåningar. Skidor, som knappast var av lyxkaraktär utan av enklaste slag i trä, tagna skulle man kunna tro från ett staket, gjorde det inte lättare. Speciellt inte när vi med vapen och annan utrustning skulle förflytta oss med pulkor som vi

drog efter oss. De svinkalla nätterna inte att förglömma i tält med -40 grader kallt ute. En natt stod jag vakt och kunde njuta av ett imponerande norrsken. En viss kompensation för kylan. Prestationen att åka skidor 3 mil under 3 h och 15 min är jag stolt över.

Officerstraditioner

Officerarna håller på gamla traditioner. Så var det med den årliga festmiddagen på Officersmässen på Revingehed. Gull-Britt och jag var inbjudna av min dåvarande bataljonschef major Håkan Bennerstål.

Klädkoden var lång klänning och frack. Mycket formellt men trevligt.

Kapitel 7

Sommarjobben

Bunkeflo Bryggeri

När jag gick tredje klass på Johannesskolan fick jag sommarjobb hos en utkörare, som jobbade för Bunkeflo Bryggeri. Han körde ut läskedrycker och svagdricka till privata kunder i Malmö. Produkter som bryggeriet tillverkade. Hur jag fick jobbet, vet jag faktiskt inte. Han hämtade mig lördagar när skolan slutade klockan tolv och sedan åkte jag med honom till tidiga kvällen.

Mitt jobb var att bära upp läskedrycksbackar och damejeanner (stora glasflaskor i skyddade trähöljen) med svagdricka. De fanns i storlekarna två, fem och tio liter. Ganska tunga att bära ibland flera trappor upp. Jag fick lite lön av utköraren men mest tjänade jag på dricks av snälla kunder. Alla pengar jag fick bar jag direkt hem till mor att förstärka hushållskassan med.

Cirkusliv

Min fars syster Valborg och hennes man Bror ägde ett litet tivoli, som de åkte runt med till olika marknader. Bror var egentligen skrothandlare. Han åkte runt till olika tillverkande företag och köpte deras metallskrot, som han sedan sålde vidare. Valborg var mest hemmafru och tog hand om barnen Elvin och Barbro.

Mer eller mindre hade de sitt tivoli i Bokskogen. Där fanns på den tiden en välkänd restaurang med dansrotunda. Mycket fritidsaktiviteter likaså. Man kunde ta lokaltåget ut dit från Malmö.

Tivolit bestod av två tält. I det ena fanns "Peka Rätt" med ett antal filmstjärnefoton. Man pekade på ett av dem och då fick man ett pris, som stod skrivet på baksidan. En leksak eller en prydnadssak av glas. Det kostade femtio öre. I det andra tältet drog man i ett snöre ur en bunt fästa vid olika glasvaror. Det kostade en krona. Det fanns även en kraftmätare. Slog man till en kubb så att skytteln for upp och träffade en klocka, så fick man ett pengapris. Dessutom hade Bror och Valborg ett varietétält. Där uppträdde artister på marknaderna som de kände sedan tidigare.

En av dem följde med under hela säsongen. Hans specialitet var att svälja små gulfiskar och grodor. Han fyllde magen med fem liter vatten, sedan svalde han en fisk eller en groda, som kom upp i munnen till publikens jubel. Han avslutade med att fylla magen med gas, blåsa ut gasen i ett stekjärn och på det stekte han ett ägg!

En annan artist åkte runt med dresserade björnar och hundar, som visade olika konster. Dresserade och dresserade. Björnen var det i begränsad omfattning. Dessbättre. Hundarna däremot gjorde som de ville.

Deras cirkus gick det naturligtvis inte att leva av. Bror fick därför hålla igång skrotverksamheten samtidigt.

En dag frågade Valborg mor om jag skulle kunna tänka mig att hjälpa dem med tivolit. Jag skulle ta hand om Peka Rätt. Mor frågade mig och det kunde jag tänka mig. Det blev en fantastisk sommar att minnas. Jag var elva år och kände mig som Bombi Bitt, när vi under två månader åkte runt till olika marknader.

Det började med klassiska marknaderna Degeberga, Sjöbo och Kivik. Därefter följde bland andra Moheda och Värnamo. Vi slutade med Rabbalshede i Bohuslän ända upp vid norska gränsen.

Vi levde i tält hela tiden och träffade annat marknadsfolk samtidigt. Tattare och zigenare bland annat. Färgstarka och intressanta.

En av Bror och Valborgs bekanta var William Arne, som åkte runt med sin motorcykel på väggen i en stor cylinderformad velodrom gjord av trä.

Solidar

Flera somrar arbetade jag hos Solidar, numera COOP, på Mariedalsvägen i samma kvarter där vi bodde på Roskildevägen. Tyvärr är butiken sedan länge nerlagd. Jag var springpojke och körde hem varor till husmödrar som beställt varorna med inte orkade bära hem dem själva.

Tågfärjan Malmöhus

En granne på gården hette Jörnefors. Han var besättningsman på Tågfärjan Malmöhus, som seglade mellan Malmö och Köpenhamn. De behövde en mässuppassare till besättningen och han frågade om jag var intresserad. Jag var då femton år gammal. Jag tackade ja och började dagen därpå. Min uppgift var att hämta mat i köket, lägga upp det aptitligt, duka med bestick och sätta fram maten på bordet i deras mäss. Det gällde samtliga måltider under dygnet. Mina arbetstider var dag 1 klockan 15, då färjan avgick till Köpenhamn, dag 2 klockan 6 till 22 (jag sov ombord) och dag 3 klockan 6 till 15. Sedan gick jag iland och var ledig lika mycket. Min lön var ungefär 100 kr per månad.

Ombord fanns chokladförsäljare. De tjänade ungefär 400 kr per månad. En av säljarna hade fått jobb som mässuppassare på lyxfartyget Kungsholm, som trafikerade New York. Ett drömjobb. Samtidigt blev hans jobb ledigt. Jag tog genast kontakt med chefen ombord och frågade om jag kunde få överta jobbet som chokladförsäljare. Han tyckte att jag var något för ung men var beredd att låta mig prova på, eftersom jag skött mässuppassarjobbet så bra.

Det var ett omtumlande jobb. Nu mötte jag resenärerna ombord. Danska, tyska och engelska blandades med andra språk. Betalningen handlade om olika slags valutor. Verkliga utmaningar alltså, som jag klarade så bra att jag fick behålla jobbet. Den sommaren tjänade jag ihop till en moped, som kostade 1 500 kronor.

En speciell upplevelse ombord var när Jörnefors undrade om jag ville besöka bryggan och styra färjan. Självklart ville jag det. Jag hade tidigare hälsat på kaptenen, när han hade gäster på besök som ville köpa choklad. Via högtalaren kallade han då på mig. Han såg på när jag stolt styrde färjan Malmöhus över Öresund mot Köpenhamn. Här en bild av tågfärjan.

Kapitel 8

Mina anställningar i näringslivet

Icopalfabriken

Mitt första jobb när jag tagit realexamen 1955 var som laboratorieassistent på Icopals laboratorium. Företaget hade sin verksamhet på Lodgatan nere i Industrihamnen. Verksamheten omfattade tillverkning av takpapp, tillverkning av asfalt för beläggning på vägar och liknande produkter och tjänster med anknytning till asfalt.

Min inledande uppgift var att som kontrollant säkerställa kvaliteten på produkterna genom att mäta längden på rullarna för takpapp. Egentligen ett tråkigt arbete som jag slapp efter en tid, för att istället få mera avancerade uppgifter knutna till produktutveckling. Kontrollen skulle enligt instruktionerna göras en gång per timme genom att jag slumpmässigt valde ut tre rullar från pallen intill operatören som skötte upprullningsmaskinen, dvs. jag skulle kontrollera honom och att han skötte sitt jobb. Rullarna var femton meter långa och fick inte vara för korta men inte heller för långa. Jag tyckte det var fel. Istället för att kontrollera honom, tyckte jag att man skulle kontrollera att maskinen var rätt inställd. Ingen av dem körde medvetet fel längd på rullarna. Det förstår var och en. Jag bad därför operatören att köra en rulle så bra som möjligt, vilken jag därefter mätte. Baserat på resultatet kunde han sedan ställa in maskinen, om något var fel. Jag fick på så sätt ett bra samarbete med operatörerna, så när fabrikschefen kontrollerade om jag varit där och mätt, ljög operatörerna att jag varit där, även om jag ibland inte var där varje timme. Tråkigt som det var.

En av operatörerna visade det sig vara bror till Gull-Britts pappa Ivan. Tage hette han och var känd för att vara en ganska bister och strulig person men jag hade inga som helst problem med honom.

Efter två år vid fabriken, dvs. 1957, försökte jag komma in på Tekniska Gymnasiet (numera Pauliskolan) för att läsa till ingenjör. De tog in arton elever. Jag blev nummer nitton och kom alltså inte in.

Sockerbolaget

Jag började då jobba på Sockerbolaget i Arlöv hösten 1957 på deras så kallade Biproduktsfabrik. De tillverkade olika produkter baserat på socker. Bland annat rådextran, som av Pharmacia användes för att producera blodersättningsmedel.

Jag började på labbet men efter ett år bad jag att få jobba i själva fabriken, eftersom det var mycket bättre betalt. Nackdelen var att vi arbetade 3-skift. 6 - 14, 14 – 22 och 22 – 6. Bäst var morgonskiftet 6 - 14, då var man fri hela eftermiddagen och kvällen. Sämst var eftermiddagsskiftet som inte gav varken en hel dag eller en hel kväll.

Ivers Lee

Företaget låg i Lund och ägdes av Gunnar Brime, en av direktörerna hos förpackningsföretaget Åkerlund & Rausing, i vilket Tetra Pak även ingick. Det var mitt första jobb efter ingenjörsexamen.

Verksamheten bestod av så kallad kontrackspaketering. Paketeringsmaskiner kunde vara mycket dyra. Om de därför inte användes ofta, blev det för dyrt att investera i dem. Ivers Lees affärsidé var att köpa in dessa maskiner och sälja kapaciteten till kunder som hade behovet men inte kunde motivera att själva köpa och belägga maskinerna fullt ut. Stora kunder var bland andra livsmedels- och läkemedelsindustrin.

Företaget hade beslutat att investera i utrustning för tillverkning av aerosoler eller sprayburkar som de också kallades, såsom hårspray, luftrenare etc. Kunderna beställde vilken typ av sprayburk man ville ha. Ivers Lee köpte därefter in vad som behövdes av burkar, ventiler, etiketter, kartonger och ingredienser. Verksamheten var helt nystartad och min uppgift var att bygga upp ett laboratorium för kvalitetskontroll och produktutveckling.

Beslutet att starta verksamheten byggde på en marknadsanalys, som pekade på en massiv tillväxt och efterfrågan av sprayburkar i Sverige. Dessvärre blev det inte så. Marknadstillväxten blev inte den förväntade. Istället för traditionella varor fick jag jämte våra underleverantörer då i uppgift att utveckla nya produkter. Några av dem blev:

- New Car Smell. Helt nya bilar lukar så gott, när man sätter sig i dem. Vi utvecklade en sprayburk, vars olika parfymer gav doften av en ny bil. På den tiden var det många som lämnade sina bilar till macken för rundsmörjning och tvätt. Vi lät en mack testa vår nya spray kommande lördagen. De ringde på måndagen helt upphetsade och berättade att flera kunder ringt och tackat. Bilen inte bara såg ny ut efter tvätten utan luktade dessutom ny!
- Dog Repellent. Om hunden har för vana att ligga i finsoffan, som den inte får, så gillade den inte att göra det efter att man sprayat med vår nya spray. Den innehöll dofter från skalet från citrusfrukter. Det som kommer ut om man klämmer på ett apelsinskal eller citronskal. Liknande blir effekten om man sprayar på terrassen dit grannens katt kanske går för göra sina behov.

Som anställd på Ivers Lee "bytte jag förnamn". Det låter konstigt men företaget hade en verkmästare som servade alla maskiner och som hette Axel. När något inte fungerade, skrek man så det ekade på "Axel". Jag kom då farande och undrade förskräckt vad jag gjort. Med det gällde ju inte mig. Efter några gånger sa platschefen Sandström att det här går inte. Vad heter du mer? Jag heter Vilhelm. Från och med nu kallas du "Ville". Från den dagen använder jag båda mina förnamn. Axel för släkt och vänner. Ville för affärsbekanta.

PLM

Efter två år hos Ivers Lee såg jag på en annons att PLM sökte en laborant till sin plastdivision. Jag sökte och fick jobbet. Min chef hette Gunnar Stark. En klok och sansad person.

PLM var då ett stort svenskt förpackningsföretag som tillverkade dryckesförpackningar (öl och läsk) i glas, plåt och plast. Jag jobbade på plastavdelningen. Min uppgift var att ta fram ett underlag för tillverkning av plastflaskor baserat på önskemål från kunderna kompletterat med synpunkter från ansvarig försäljare. För att redan vid källan fånga upp kundönskemålen, följde jag i ökande utsträckning med säljarna ut till kunderna. Det nära samarbetet med säljarna gjorde att jag fick intresse för försäljning och marknadsföring. Det i sin tur ledde till att jag läste till företagsekonom på fritid på TBV (Tjänstemännens BildningsVerksamhet). En utbildning mellan handelsstudent och civilekonom. Jag gick ut som kursetta.

KURSETTA! Jag gratuleras av rektorn för skolan. Antalet elever var 27.

Parallellt läste jag, vad som kallades 2 betyg i företagsekonomi, vid Lunds Universitet. Tanken var att skaffa en civilekonomexamen. Året var 1968 då Jocke föddes och det fanns inte tid längre till en sådan utbildning på fritid.

Efter min nya utbildning erbjöds jag en befattning på marknadsavdelningen som ansvarig för "icke dryckesförpackningar". Det var konservburkar, färgburkar och läkemedelsburkar. Inte speciellt upphetsande.

Ett betydligt attraktivare jobb var ansvaret och projektledningen för utvecklingen av den så kallade PET-flaskan. Numera tillverkad i miljarder exemplar världen över. PET är förkortningen för en plast med det tungvrickande namnet PolyEtenTereftalat. Vi samarbetade med Metal Box i England, vilket gav mig anledning att åka till London ett antal gånger och träffa deras projektledare. Mycket trivsamt.

En händelse av betydande slag inträffade när jag var anställd på PLM och som på något sätt visar vilken humanitär person jag är och var.

Ett av PLM:s största kundföretag skulle köpa en hel förpackningslinje till en ny plastflaska, som vi skulle leverera. Företagets tekniska chef i 50-årsåldern ville att någon från PLM skulle följa med då han besökte de olika leverantörerna. Det blev jag. Jag var då 31 år. Han kom från Stockholm så vi sammanstrålade på Kastrup innan vi flög till Berlin. Jag visste att han gärna tog ett glas öl eller något starkare. Han var också känd för att inte kunna supas under bordet. Jag frågade om han ville ha en öl och han tackade ja. Väl i Berlin åkte vi till vårt hotell, checkade in och beslöt att träffas till frukosten nästa dag.

Han dök emellertid inte upp till frukosten varför jag ringde upp till hans rum. Han sa att han hade en del viktiga samtal att ringa och undrade om jag inte kunde åka till leverantören, så skulle han ansluta senare. Jag åkte till leverantören men han anslöt inte. Vi hade tänkt gå ut och äta middag tillsammans men hans viktiga samtal hindrade honom från att göra det. Nästa dag skulle vi åka till en annan leverantör i en annan stad men jag fick åter åka ensam. Så höll det på. Jag började bli orolig. Undrade om något hänt. Så jag kontaktade receptionen och frågade om han var sjuk. Ja, det kan man kanske kalla det, sa de syrligt. Kom med så får du själv se.

De öppnade dörren till hans rum och där satt han. I kostymen han rest i. Skäggig och eländig. På golvet låg högar av ölflaskor och en tömd whiskyflaska han köpt på Tax Free i Köpenhamn.

Jag är så ledsen Ville, sa han ömkligt men jag har fått problem med spriten. Jag har tidigare kunnat dricka hur mycket som helst utan problem men så är det inte längre. Jag går nu under behandling för mina problem och har klarat det hittills men när du bjöd på en öl i Köpenhamn, var det kört. Jag trodde jag att jag skulle klara det men det gjorde jag inte.

Samma dag skulle vi åka hem. Jag hade besökt alla leverantörerna, så syftet med resan var uppfylld. Jag sa till honom att packa, så att vi kunde ta oss till flygplatsen tillsammans. Nej, sa han res du, jag ta hand om mig själv. Absolut inte. Vi åker tillsammans sa jag med bestämd röst. Han accepterade som ett

litet barn. Jag packade åt honom och gick ner till receptionen för att betala för oss båda. Medan jag stod där kom han och smet förbi mig ut genom dörren. Efter att jag betalt gick jag ut för att se vart han tagit vägen. Jag tittade längs gatan och såg att det fanns en pub på hörnan. Jag gick dit och där satt han. Han hade redan tömt en öl och beställt en till. Jag betalade och fick in honom in en taxi hotellet beställt åt oss.

På flygplatsen checkade jag in oss båda medan han försvann till baren intill och drack ytterligare en öl, som jag fick betala. En stilla tanke väcktes i min hjärna. Hur hanterar jag situationen ombord när flygvärdinnan kommer med vagnen full av sprit? Dessbättre hade han somnat när den kom, så jag slapp lösa det eventuella problemet.

Väl på Kastrup ville jag följa med honom till Arlanda, för att se till att han kom hem ordentligt. Han avböjde och sa att han ringt sin hustru och berättat vad som hänt. Hon skulle möta honom efter det att planet landat.

Besöket i Tyskland avslutades en fredag. På måndagen sitter jag tillsammans med platschefen för plastfabriken på Trelleborgsvägen, med vår divisionschef och några andra. Då kommer platschefens sekreterare in och säger att direktör si och så (jag kommer inte ihåg namnet) VD för vår store kund vill tala med mig. Det blir ett antal förvånade miner runt bordet. Jag tar samtalet och förklarar efteråt sanningsenligt att det gällde min resa till Tyskland.

Nu var sanningen en annan. VD:n frågade hur det gått. Om det hänt något. Jag ljög och sa att det fungerat bra. Då sa han att det hade det inte alls gjort och att han visste vad som hänt. Han ville att jag skulle vara ärlig och då bekräftade jag som det var. Vi har tagit hand om (vad han nu hette), sa VD:n. Han får nu vård. Jag vill att du sänder en komplett rapport till mig om besöken hos leverantörerna, vilket jag gjorde.

Den tekniska chefen ringde mig efter en tid och tackade för att jag tagit hand om honom. Om du har vägarna förbi, så kan du väl titta in, föreslog han. Det visade sig att jag några månader senare besökte företaget i ett annat ärende. När jag ändå var där, frågade jag hans sekreterare om jag fick störa honom en kort stund. Han har besök men jag ska fråga sa hon. Jodå, han tog emot mig på sitt kontor. Där inne satt PLM:s försäljningsdirektör och för kontot ansvarige säljaren Malte Andersson i besvärliga förhandlingar. Förstod jag av stämningen att döma. De blev mycket förvånade när jag dök upp. Speciellt som den tekniske chefen mycket ödmjukt hälsade på mig. Vad trevligt att träffa dig Ville, sa han. Hör gärna av dig igen!

Nästa dag ringer Malte Andersson mig och undrar vad jag har för hållhake på den tekniske chefen. Han är som ett vilddjur när vi förhandlar med honom men när du kommer in blir han som ett lamm. ”Grabbar, det är hur man hanterar

besvärliga människor som avgör", svarar jag. Jag skulle aldrig i livet avslöja den verkliga sanningen bakom.

I den situation som uppstod i Berlin, skulle jag aldrig ha lämnat vår kund ifråga ensam. En annan anställd från PLM var också med men han åkte hem och menade att kunden fick klara sig själv. Jag är oförmögen att lämna personer i nöd, så det alternativet var helt otänkbart för mig och har alltid varit det.

Alla utlägg då? Kunden betalade utan knot alla mina utlägg.

En annan händelse som påverkat mitt liv är följande.

"Vad ska vi göra av den djävulen?" Min marknadschefs ord fullständigt chockar mig. Han hade just kommit från ett direktionmöte, där man diskuterat framtiden för en uppenbarligen besvärlig person, som jag kände väl.

"Vi vill att du tar hand om honom. Ni tycks ju samarbeta bra, så han får rapportera till dig i fortsättningen!"

Jag är i 30-årsåldern och en av företagets påläggskalvar. Personen ifråga har passerat 50 år och fanns redan i företaget sedan länge, då jag anställdes. Det blir ju så på något sätt, att när man är ung och ny i ett företag, så får man ett slags seniorförhållande till dem som redan finns på plats och är lite äldre och mera erfarna. Så var mitt förhållande till den här personen, som arbetat lojalt för företaget i många år, om än inte alltid friktionsfritt. Min chefs uttalande gjorde mig emellertid minst sagt funderksam.

"Är det så", tänkte jag, "att när man passerat 50 år och bränt sitt bästa krut för företaget, då blir man en djävul, som företaget inte vet var man skall placera?"

Jag gick hem och lyckades formulera fem alternativa förslag till placering, som bättre passade den här personen än att rapportera till mig. Direktionen accepterade ett av förslagen. Jag var emellertid fortfarande chockad.

Vid den här tiden på 1970-talet var det populärt inom näringslivet att försöka förutse framtiden genom så kallad scenarioteknik. Den innebar att ett antal medarbetare i grupp fick i uppdrag att försöka beskriva hur världen skulle se ut om till exempel tio år. Man bedömde därefter de olika förslagen och valde det, som verkade vara mest sannolikt efter vilket sedan företagets verksamhet skulle styras. Jag som medverkade i mitt företags scenarioarbete, bestämde mig för att göra mitt eget livs scenario. Min egen framtid. Den långsiktiga inriktningen av mitt liv framstod plötsligt som allt annat överskuggande. Jag beskriver det i Förordet.

Ivo Food

Året är 1974. Ivo Food producerar kyckling för konsumtion. Företaget ägs till 50 % av KemaNobelkoncernen och till 50 % av engelska Imperial Foods.

Verkställande Direktör är en person som är rekryterad från SE-Banken. Ett jobb han knappast har erfarenhet att sköta, inser jag snart. Det går rykten som säger att han har goda kontakter med familjen Wallenberg. På banken har han arbetat som rationaliseringsexpert. Banken som domineras av Wallenberg.

Ett Head Hunterföretag har kontaktat mig. De har fått uppdraget att finna en person som ska anställas som marknadsdirektör med uppgift att produktutveckla kycklingen för att skapa större lönsamhet. Kyckling i Europa kostar cirka 3,50 kronor per kilo. I Sverige kostar kycklingen vid den tiden det dubbla, dvs. 7 kronor. Sverige planerar att bli medlem i EU och då kommer billig utländsk kyckling att översvämma den svenska marknaden.

Jag fick jobbet med en rejäl löneökning i förhållande till min lön på PLM. Till det fick jag tjänstebil. En duvblå Volvo 760 med vit läderklädsel. Den finaste bil vi någonsin haft.

1974 producerade Ivo Food endast hel fryst kyckling till konsumenterna och färsk kyckling till restauranger och butikernas grillar. Mitt utvecklingsprojekt började med styckade delar, för att underlätta tillagningen. Efter det följde en rad nya produkter mer eller mindre färdiga att sättas in i ugnen.

Efter en ganska kort tid konstaterade jag att företaget inte mådde bra. Varken ekonomiskt eller ledningsmässigt, framförallt beroende på vår VD. Under sommarsemestern 1975 fick det akuta konsekvenser. Kamrern på företaget ringde mig en fredag förmiddag och krävde att jag omedelbart skulle komma till kontoret för att lösa ett ekonomiskt problem, med risk för att företaget annars riskerade att tvingas sättas i konkurs. Efter en omorganisation var jag divisionschef med ansvar för två slakterier, produktutvecklingsavdelningen och säljkåren på femton säljare. Divisionen omsatte 200 miljoner kronor.

Jag åkte till kontoret och frågade varför kamreren ringt mig av alla. Därför att du är den ende i direktionen jag fått tag på, sa han. Det visade sig att företaget hade ett akut likviditetsproblem. Om det inte fann sin lösning före dagens slut, måste alla betalningar till leverantörerna ställas in i brist på pengar. Jag frågade hur problemet kunnat uppstå, efter som den ekonomiska rapporten vår VD presenterat före semestern visade på god likviditet. Kamrern pekade då på värdet för inneliggande lager. Det var värderat till försäljningspris, vilket är olagligt. Det ska värderas till tillverkningskostnad. På papperet fanns det gott om pengar men i verkligheten var kassan tom.

Jag ringde till försäljningschefen Steve Welander som lyckades sälja ett parti kyckling till en av de stora livsmedelskedjorna till underpris. De skickade över betalningen för partiet samma dag. Situationen var för stunden räddad.

Men när koncernledningen fick veta vad som hänt, ledde det till att VD:n fick gå. Under tiden hade jag funderat över om det fanns någon framtid för mig i företaget. Jag tyckte inte det och meddelade mitt beslut att lämna. Då hörde koncernledningen av sig och ville ha kvar mig inom koncernen. De sökte just då efter någon som var intresserad av att leda deras nystartade utvecklingsbolag. KeNova. Jag svarade att det kunde jag tänka mig.

En händelse, som jag tog med mig från Ivo Food, inträffade efter det att jag blivit divisionschef. Jag är då 36 år. Strax före lunch kommer personalchefen in och meddelar att jag har en vild strejk i slakteriet i Gärsnäs som tillhör min division. Det är väl något du får ta hand om som personalchef, menar jag. Inte alls svarar han men jag kan tänka mig att följa med dig ut till Gärsnäs.

När jag kommer ut till slakteriet och in i matsalen sitter hela personalen där med sura miner. Platschefen är också där men han har inte lyckats avstyra sittstrejken.

Jag börjar med att säga att jag beklagar att jag inte hunnit presentera mig tidigare men eftersom jag är här nu, kan jag väl få börja med det. Jag kommer från förpackningsföretaget PLM, som ni säkert känner till, inleder jag med. Jag kan ingenting om kyckling men det behöver jag inte kunna. Det kan ju ni. Jag är helt övertygad om att ni producerar kyckling av hög kvalitet. Ni har mitt största förtroende i det avseendet. Det jag är bra på är produktutveckling och marknadsföring. Vi kommer inom kort att börja sälja styckade kycklingdelar och där kommer ert kunnande väl till pass.

Jag har hört att anledningen till den här sittstrejken är rykten om förestående friställningar. Jag kan försäkra er att inga sådana beslut har fattats. Men jag vill inte förneka att vi har problem med försäljningen. Våra lager är sprängfyllda med osåld kyckling, vilket ni själva kan konstatera. Företagsledningen arbetar akut med frågan för att hitta en lösning. Det är allt jag kan informera om just. Har ni några frågor, så svarar jag gärna på dem. Det kom inga frågor, varpå alla reser sig upp och återgick till arbetet. Tyvärr blev det några friställningar senare.

Ivo Food producerade inte bara kyckling. Företaget hade också en verksamhet som sålde lax, rysk älgfilé, ripa, kräftor, hummer, räkor, krabbor och rökt ål. Verksamheten sorterade under mig som divisionschef. Vår frys hemma har aldrig varit så fylld av delikatesser som då.

En mindre trivsam uppgift var när företagsledningen beslutade att platschefen på slakteriet i Gärsnäs skulle avskedas för misskötsel. Jag var hans chef och det blev min uppgift att verkställa beslutet.

Jag åkte ut till honom med en väl underbyggd anledning till beslutet, som inte var förhandlingsbart. Det var den formella delen. När vederbörande accepterat det, måste jag ta hand om den mänskliga aspekten genom att erbjuda ett generöst avgångsvederlag. Min hantering av ärendet blev en framgång. Vi skiljdes som goda vänner.

KeNova

Det låg i tiden att alla stora bolag skulle ha ett utvecklingsbolag. Så även KemaNobel. Nobelkopplingen kommer från Alfred Nobels allra första bolag, Nitronobel som alltså fortfarande fanns i koncernen.

Verksamheten med ett litet kontor i Mjölby kretsade kring Billy Nilson. Egentligen utbildad urmakare men en gudabenådad uppfinnare. Han hade presenterat en rad uppfinningar, som imponerade på koncernchefen som därför lät det bli grunden för koncernens eget utvecklingsbolag.

Min roll var att som verkställande direktör marknadsföra uppfinningarna internationellt. Vid anställningen diskuterades om jag skulle verka från huvudkontoret i Stockholm eller från Mjölby. Jag valde Malmö. Min erfarenhet från andra företag var att verkställande direktörer av olika anledningar förbrukas. För mig var blotta tanken att placera Gull-Britt med barnen i Mjölby eller Stockholm med för den delen helt otänkbar. Jag lyckades övertyga min ordförande, att eftersom jag skulle resa utomlands ganska mycket, så låg världen mycket närmare från Kastrup än från Arlanda. Mjölby låg dessutom inte längre bort än att jag kunde vara där inom tre timmar med tåg. Praktiskt var det alltså inget problem. Han accepterade att jag hyrde ett kontor i Malmö.

I min bok "Vägen till framgång" berättar jag om en av Billys stora uppfinningar, PRESSSTOP, som vi arbetade med tillsammans under flera år. Är du intresserad av att läsa om den? Gå in på min hemsida. Under rubriken Vägen till framgång finner du en presentation av uppfinningen där.

Billy och jag samarbetade mycket väl tillsammans. Relationen till koncernen var emellertid ansträngd. Vi hade olika uppfattningar om vägen framåt för KeNova. 1983 blev vi överens om att gå skilda vägar. Jag fick nio månaders lön som avgångsersättning och lämnade KeNova till Billys stora förtvivlan, har han berättat senare.

Under en längre tid hade jag funderat på att starta eget företag. Jag trivdes inte på de toppnivåer i näringslivet jag hade avancerat till. Den ständigt närvarande maktkampen tilltalade mig inte alls. Eftersom jag inte är bra på att positionera mig. Ta ställning för eller emot någonting. En sakfråga eller en viss chef. Ett ställningstagande som kunde gynna ens egen karriär om man valde rätt sida.

För många bestämde dessutom över min person, mitt liv och min familj. Jag ville bli min egen herre och bildade mitt eget företag, Innovative Marketing i Malmö AB, Innomar. Det beslutet har jag aldrig ångrat.

Kapitel 9

Mitt eget företag Innomar (Innovative Marketing i Malmö AB)

Att vara egen företagare är mer en livsstil än ett slags anställning. Formellt är man anställd i sitt eget bolag, även om man äger det helt själv. Friheten ligger i att man själv bestämmer hur mycket man ska jobba och när. Vanligtvis brukar det bli mycket mer, än om man är anställd. Anledningen är att man måste tjäna pengar själv, så att bolaget kan betala ut en lön. Har man en vanlig anställning, betalas det automatiskt en lön i slutet av varje månad.

När jag startade Innomar 1984 hade jag inte så många uppdrag. Faktum var att första kvartalet hade jag inga. Jag ägnade tiden åt att ringa runt till mitt nätverk och berättade att jag starta eget. Jag blev väl mottagen men för stunden hade de inga uppdrag att erbjuda. Dessbättre hade jag avgångsvederlaget från KeNova att leva av. Familjen drabbades alltså inte, vilket var viktigt för mig.

Andra kvartalet började jag få uppdrag i liten omfattning. Tredje kvartalet tjänade jag tillräckligt för att täcka det kvartalets kostnader. Fjärde kvartalet gick med vinst. Det tog alltså ett år från det jag startade tills jag var etablerad och tjänade pengar på min verksamhet och så blev det därefter.

Av bilagan Min C.V. framgår att det jag tjänade pengar på var:

- Föreläsningar och utbildning i produktutveckling. Eleverna var uppfinnare, innovatörer och företagsledare i mindre bolag.
- Rådgivare till samma målgrupp som vid utbildning gällande produkt- och affärsutveckling. I många fall som styrelseledamot eller styrelseordförande.
- Mitt specialområde licensiering, dvs. jag hjälpte uppfinnare och forskare att skriva avtal med företag, som betalade royalty för rättigheterna till patent eller forskningsresultat.

Under min KeNova-tid reste jag mycket internationellt. I Europa, USA, Australien och Japan. Det fortsatte sedan jag startat eget. Något min familj också fått dra nytta av, när de i olika sammanhang fått följa med på mina affärsresor. Och bland annat då fått träffa Ron och Linda Argenta och deras familj med sonen Craig och dottern Leigh Ann i Stafford Springs, Connecticut. Vår inledningsvisa affärsrelation utvecklades efter hand till en mera privat

sådan. Vi trivdes helt enkelt tillsammans. Vår familj besökte dem ofta i Stafford Springs, när vi inte sammanstrålade i New York, på samma sätt som de besökte oss när de var i Europa och träffade släktingar i Italien. Linda var italienska men född i USA. Rons pappa var italienare och mamman engelska.

*Våra affärsbekanta och goda
vänner Ron och Linda Argenta.*

Carl Bussema var en annan av mina affärskontakter som vi träffade i Scottsdale, Arizona. En gång när vi besökte honom, åt vi på en stor grillrestaurang med det bästa kött man kunde få. Jag beställde obetänkt nog min stek "well done". Det skulle jag inte ha gjort. Då kan man lika gärna äta en gammal cowboystövel resonerade man och en sådan serverades jag på en tallrik. När lilla Jessica såg det, började hon gråta. Hon tyckte synd om pappa, som skulle äta en stövel. Dessförinnan hade jag blivit av med min slips. Jag visste att slips skulle man inte ha på den här restaurangen, så jag hade med mig en gammal förbrukad slips. När de såg det, kom de med en sax och klippte av den, för att sedan hissa upp den i taket till alla andra som redan fanns där.

Vi ett annat tillfälle var, utöver min egen familj, Billy och hans hustru Anita med på en av mina affärsresor i USA. Vi besökte då bland annat Billys syster och hennes man. De bodde i Galveston vid Mexikanska Gulfen. En stor hamnstad, söder om Houston, Texas. Deras villa låg intill ett gammalt kalkbrott, som vattenfyllts genom att en underjordisk källa brustit. Av det blev det en fin badsjö. De hade byggt en typiskt svensk röd liten stuga vid sjön. Jessica och Jocke badade i sjön, tills en orm dök upp. Det var den i Texas ökände mockasinen. Mycket giftig. Billys syster och hennes man blev helt förskräckta och försäkrade, att de aldrig tidigare hade sett någon orm i sjön. Lite läskigt var det trots allt. Även om ingen blev biten.

Jag har rest jorden runt två gånger. Första gången reste jag själv. Från Köpenhamn med mellanlandning i Moskva till Tokyo. Därifrån via Hawaii till Los Angeles, New York och hem till Köpenhamn.

Jag minns de omständliga kontrollerna i Moskva. Under stor övervakning fick vi gå in i den internationella hallen, efter det att vi passerat passkontrollen. Jag var lite orolig. I mitt passfoto var jag utan skägg men i verkligheten då hade jag lagt till med ett rött skägg. Passpolisen tittade flera gånger på mig innan jag fick passera.

En liten händelse inträffade när jag kom till tullen på Hawaii. På frågan om jag hade något att förtulla eller om jag hade livsmedel svarade jag nej. Då tullaren öppnade min portfölj, låg där en apelsin. En liten torr rackare. "Ja, och vad är det här då frågade tullaren strängt". Sanningsenligt sa jag som det var, att jag passerat Ryssland och fått apelsinen ombord på planet. Han brast ut i ett skratt och skrek till sina kompisar: Hello buddies! Look a russien orange. Alla skrattade åt den ynkliga ryska apelsinen jämfört med Floridas stora apelsiner. Han släppte in mig i USA men behöll apelsinen. Förmodligen åt han upp den.

Andra gången åkte jag med Bertil Hedberg. Anställd specialist på licensiering, som jag lärde mig mycket av. Han hade en diplomats utstrålning och talade engelska, tyska och franska flytande. Han hade även läst grekiska ock latin.

När vi checkade in på flygplatsen i Tokyo för att flyga till Hawaii som mellanlandning innan vi fortsatte till USA, blev jag förbryllade. Planet avgick från Tokyo fredag klockan 17 och landade samma dag klockan 5 på morgonen! Hur hängde det ihop? Jo, från Tokyo till Hawaii passerade vi datumlinjen och fick på så sätt ett extra dygn på Hawaii. En lämpligare plats att få den överraskningen finns inte.

Verksamheten i Innomar bidrog i allra högsta grad till vår egen ekonomi. Det var lite upp och ner men i genomsnitt tjänade jag ordentligt med pengar hela tiden. Familjen levde ekonomiskt som om jag fortfarande var anställd i näringslivet. Jag drev företaget tills jag var i 80-årsåldern. Av förklarliga skäl sinade uppdragen efterhand. Vi, Gull-Britt och jag, båda delägare, avvecklade företaget 2024. Fyrtio år efter det att Innomar bildats! På så sätt frigjorde vi aktiekapitalet vi en gång satt in på 100 000 kronor.

Speciellt två uppdrag är jag stolt över.

Oticon

Världens nu störste tillverkare av hörapparater. Jag förhandlade fram ett licensavtal för två forskare vid Linköpings universitet som ekonomiskt gjorde dem till mångmiljonärer. Deras innovativa teknik förvandlade analoga hörapparater till digitala och Oticon till världsledande på området.

BoMill

Tillverkare av maskiner för kvalitetssortering av spannmålskärnor, till exempel durumvete. Jag var bolagets rådgivare under några år. Under den tiden drog jag in drygt 38 miljoner kronor i aktiekapital.

Kapitel 10

Mina idrotter

Fotboll

När jag bodde på Roskildevägen var vi några grabbar, som började spela fotboll i klubben Maraton på Mariedalsplanen vid Regentsgatan mitt emot Kronprinsen. Klubben fanns i den lägsta divisionen nummer sex. Det gick ganska bra för mig. Jag blev Årets junior och fick spela i A-laget. Fotboll var emellertid inget för mig, varför jag slutade efter några år, 18 år gammal.

Tennis

Tennisen ersatte fotbollen. Jag var självlärd men blev efterhand en hygglig motionsspelare. Spelade under flera år söndag klockan sju i Höllviken, medan familjen låg hemma och sov. Vi bodde då på Borgmästargården. Jag ställde även upp i Höllvikens sommartävlingar. Det gick inte så bra.

Bättre gick det när jag tillsammans med Rolf Kulleborn, säljare på PLM, tävlade i Malmökorporationen. Vi började i lägsta gruppen 6 och avancerade ända upp till grupp 2. Man spelade två singlar och en dubbel. Konkurrenten var stentuff. Man kunde förlora en match av åtta och ta steget upp till nästa grupp men inte två. Hamnade man sist i sin grupp, åkte man ner.

I Höllviken var vi sex stycken som delade på två timmar. Det höll på i flera år men efterhand började mina tenniskompisar spela golf. En efter en slutade de och kvar var bara jag. Jag började då spela dubbel med några andra gubbar i Kronprinshallen.

Golf

Golfen kom på allvar in i mitt liv (och Gull-Britts liv) när vi besökte Bretts pappa Rick i Sydafrika. Han tog med oss till sin tränare som gav oss vår första lektion. För Gull-Britt gick det riktigt bra. Hon hade en naturlig swing som imponerade på tränaren. För mig något sämre. Tränaren sa: "Hit the ball but don't try to kill it", när jag tog I för kung och fosterland. Vi blev då tända på att börja spela golf. Vi hade vänner som var aktiva golfspelare i bland annat Bokskogen GK. För att bli medlem fick man vänta. Det fanns en kö och det kunde ta sju år innan man blev medlem. Vi fick därför rådet att ställa oss i denna kö. Innan vi åkte till Sydafrika fick vi ett meddelande från Bokskogen, som erbjöd oss att bli medlemmar, långt innan det normalt skulle ha skett. Klubben hade beslutat att ta in 200 nya

medlemmar, för att bekosta renoveringen av klubbens gamla bana. En av två. Vi fick en vecka på oss tacka ja och då betala in drygt 50 000 kronor i olika avgifter. Vi gjorde det. Året var 2002 och något vi aldrig ångrat.

Golfen har gett oss så mycket. Trevlig form av aktivitet. Många golfvänner och inte minst utlandsresor till olika klubbar i Danmark, Tjeckien, Turkiet, Spanien, Marocko, Tunisien, Egypten och USA. Vi håller år 2026 fortfarande på.

Löpning

Egentligen ingen sport som jag regelbundet ägnade mig åt. Gull-Britt och jag satt av någon anledning på läktaren på Gamla Idrottsplatsen och såg när deltagarna i Segerundan sprang i mål. Ett lopp på 11,5 kilometer. Jag sprang på den tiden regelbundet 3 kilometer i villakvarteren 2 - 3 gånger i veckan. Jag blev väldigt motiverad när jag såg löparna springa i mål och bestämde mig för att jag nästa år skulle ställa upp i loppet. Hemkommen samma dag, tog jag på mig löparskorna och sprang utan problem 7 kilometer. Jag hade kunnat springa ännu längre men avstod.

Året därpå sprang jag Segerundan.

Jag sprang totalt åtta Segerunder och Broloppet år 2000.

Med åren blev det totalt åtta stycken. Jag avslutade min löparkarriär med att springa halvmaran, 21 kilometer, på Öresundsbron, när den invigdes år 2000. Tiden 2 h och 23 min är jag mer än nöjd med. Jag var då 61 år gammal och Gull-Britt avrådde mig på det bestämdaste att springa. Hon trodde att jag skulle dö av hjärtinfarkt.

Vi hade i förväg fått en starttid men av någon anledning bussades vi över till starten på Pepparholm tidigare än planerat. Det fick till följd att jag också passerade målet tidigare än planerat. När därför Gull-Britt kom till målet, var jag inte där. Hon trodde då att något allvarligt hänt. Vi hittade varandra efter en stund.

Jag minns själva loppet med välbehag. Jag hade aldrig sprunget så långt. Som mest 14 kilometer. På något sätt var det inte jag som sprang utan min kropp.

En skön känsla. Vädret var det allra bästa med en svag vind bakifrån som hjälpte till. Jag var en av cirka 80 000 löpare. Också det en skön känsla.

Kapitel 11

Jag träffar Gull-Britt

När vi träffades på dansbanan Jägersbo mitt i Skåne, skulle Gull-Britt fylla 17 och jag var 20. Vi hade träffats tidigare på Amiralen, dåtidens stora populära dansbana i Malmö Folkets Park. Jag var inte så värst intresserad av dans. Egentligen i sammanhanget en riktig torrbolle men jag hade bjudit upp henne en gång. Hon var nätt och brunett. Min typ av favorittjej. Jag tyckte att hon var söt men egentligen väldigt ung för mig. Antagligen inte mer än femton år bedömde jag. Självt var jag tjugo och därför i förhållande till henne nästan att betrakta som en gammal gubbe.

Det var Midsommarafton i Jägersbo. Det var mycket folk där. I bakgrunden hördes musik från ett känt dansband. Jag minns inte vilket. Naturen stod i blom och grönskan inramade stället väl. Jag hade åkt dit med Kjell-Åke, en kompis något äldre än jag, som bodde i samma kvarter som jag. Han hade lånat sin fars bil. Planen var att vi också skulle åka hem tillsammans. Om det nu inte blev så, att vi träffade en flicka att åka hem med istället. Det naturliga underförstådda syftet med att vi åkt till dansen. Jag hade varit där några gånger tidigare. Ett populärt ställe för ungdomar i min ålder.

När jag såg Gull-Britt, där hon stod intill dansbanan med några väninnor, fylldes jag av varma känslor. Hon hade ju inte blivit mycket äldre sedan vi dansade på Amiralen men förnuftet fick den här dagen vika för känslorna. Det vilade något magiskt trolskt över aftonen. Till och med myggorna kändes trivsamma. Jag bjöd upp henne. Vi dansade tätt intill varandra. Kind mot kind. Så tätt vi kunde utan att väcka anstöt. Hon var klädd i en rosenmönstrad klänning på mörk botten. Till den hade hon mockafärgade pumps. Hon hade snygga ben och vidjesmal midja. Det halvlånga mörkbruna håret föll vackert över hennes skuldror. Hon doftade av en förförisk parfym som bara förstärkte hur jag kände. Det verkade som om hon besvarade mina känslor, när jag bjöd upp henne ytterligare två danser.

Tingens ordning på den tiden var att tjejer kunde dansa med tjejer, killar kunde bjuda upp tjejer, tjejer kunde emellertid inte bjuda upp killar och framförallt, killar kunde absolut inte dansa med andra killar. Om en kille bjöd upp en tjej tre gånger, visade han ett påtagligt intresse. Det intresset kunde tjejen bekräfta på "damernas", tjejernas enda chans under kvällen, att bjuda upp en kille hon gillade. Vanligtvis klockan halvett på natten. Om killen efter

det fortfarande var intresserad, bjöd han upp på aftonens sista dans. Vi var två som bjudit upp "vår" tjej tre gånger och därmed kvalificerat oss för "damernas". När den skulle spelas, kom hon emot oss båda. Då sa killen bredvid mig "nu är det dags". Han var säker på att det var honom som hon valt. Vi blev nog båda två lite förvånade, när hon bjöd upp mig och inte honom. Fyllda av himmelska känslor dansade vi sista dansen bort mot horisonten och ut i midsommarnatten.

Gull-Britt några år efter att vi träffats på Jägersbo. Hon är vacker. Min drömtjej.

Någon för oss båda okänd kille, erbjöd sig att köra oss hem Malmö i hans bil. Gull-Britt bodde på Uddeholmsgatan, bakom Pågens Bageri. I baksätet på väg hem kysstes vi intensivt. Sommarnatten var ljus, när jag till fots gick hem förbi Södervärn och genom Pildammsparken. Klockan tre kom jag hem. Mor var vaken och orolig. Så sent hade jag inte kommit hem från dansen tidigare. Hon trodde att något hänt. Och de hade det ju. Jag hade träffat Gull-Britt och var förälskad.

Vi förlovade oss nyårsafton 1960 gifte oss Pingstaftonen den 5 juni 1965 i Johanneskyrkan. En ganska stökig vigsel. Vi hade fått tid klockan 14.30 men några dagar dessförinnan meddelade kyrkan att de ändrat tiden till klockan 14.20. Nästa par skulle gifta sig klockan 14.40. Vi protesterade. Vår inbjudan till gästerna var ställd till klockan 14.30. Med rasande fart genomförde prästen vigseln klockan 14.30. Det som skulle ta 20 minuter blev 10. Inget trevligt alls.

Bröllopsmiddagen avnjöt vi på officersmässen i Revinge med hela tjocka släkten, där det också blev strul. Mäsofficeren ringde och sa att middagen fick ställas in, därför att föreståndarinnan var sjuk. Vi hade emellertid fixat en egen kokerska, så föreståndarinnan behövdes inte. Hon kom trots sin sjukdom till mässen. Det var hennes kök. Hon bråkade med vår kokerska om vem som ordnat middagar för de mest förnäma gästerna. Landshövdingar eller generaler och överstar.

Det som började med damernas och en sista dans utvecklades till livslång kärlek. Jag minns de sömnlösa nätterna som följde efter vårt första möte. Kunde inte sova. Ville bara träffa henne igen. Göra något tillsammans. Kanske resa, vilket vi gjorde. Till Bornholm. Följt av massor av resor till olika länder.

Tiden har gått fort. När jag nu är 87 år och tjejen från den oförglömliga midsommar-aftonen, är 84. Då var hon sexton för att samma år fylla sjutton. Inte så väldigt ung som jag alltså tyckte då.

Gull-Britt blev redan från början mycket omtyckt av mor och det varade så länge mor levde. Hon tyckte Gull-Britt var tålig. Vad hon nu menade med det. Här på bilden fyller Gull-Britt 50 år.

Sedan dess har vi har både hunnit förlova och gifta oss, fått Joakim och Jessica och två barnbarn Olivia och Emily. Vi har också hunnit fira alla "materialbröllopsdagarna". Silver, guld, diamant. Kvar finns fortfarande lågan som tändes en gång för länge sedan. Liksom känslorna. Inte lika starka som då men påtagligt närvarande. Jag håller lågan brinnande varje dag med en puss, en kram och ett "jag älskar dig". Hon är fortfarande min drömtjej. Jag uppvaktar henne alltid med en bukett rosor på våra gemensamma bemarkelsedagar. Speciellt den nittonde juni. Dåtidens riktiga midsommarafton, då vi träffades!

Jag fyller 60 år

Vår relation som startade i juni 1959, pausade hösten samma år, då jag låg vid Kadettskolan. Gull-Britt ville ha det så. Inte vara bunden. Jag gillade det inte alls. Jag var fortfarande mycket kär i henne, så vår relation blev därför ganska ansträngd.

Jag var inte speciellt kristen men en kväll i februari 1960, kunde jag inte somna. Jag tänkte på Gull-Britt. Kunde inte glömma henne. Då bad jag till Gud. Jag sa, du Gud vet ju hur mycket jag tycker om Gull-Britt. Jag vill gärna att du hjälper mig att få tillbaka henne. Inte för att jag vill utan för att du vill. Jag

kände starkt att jag fick gehör. Gud hade bestämt sig. Jag skulle få tillbaka Gull-Britt och då hade hon ingen chans. Därför att det Gud bestämt kan en människa inte ändra på. Jag somnade lugnt.

Jag fyller år i maj och då tog Gull-Britt ett initiativ, som ledde till att vi började träffas igen. Hon skickade ett vykort, där hon gratulerade mig och undrade också om vi inte kunde vara vänner. På lördagsdansen på Amiralens danspalats bjöd jag upp henne och vi blev efter det ett par igen.

Jag träffade naturligtvis hennes familj. Pappa Ivan, pianosnickare, Linnéa som gick hemma samt syskonen Ann-Kristin och Stefan. Liksom alla hennes släktingar och de var många. Stefan blev efterhand ett problembarn.

Med hennes mormor Gerda hade jag en alldeles speciell koppling. Hennes man var en gång statare på Gårdstånga Nygård, ägd av slakten Ramel.

Med statare menas en årsanställd gift jordbruksarbetare, vars lön utgick dels kontant, dels i form av *stat* bestående av naturaförmåner som spannmål, mjölk, ved och potatisland, och som med sin familj bodde i en i lönen ingående bostad på den gård, där han arbetade. Den kontanta lönen var ganska liten.

När jag arbetade på PLM började Hans Henrik Ramel som säljare. Hans pappa var äldst på stamträdet som ägde Gårdstånga Nygård och han skulle därför ärva den. Han ville emellertid hellre arbeta som jurist och lät sin yngre bror ärva gården.

Hans Henrik och jag besökte ofta tillsammans PLM-kunder men umgicks även privat. När Gull-Britts mormor fick veta det, trodde hon inte sina öron. Att hennes barnbarn umgicks med grevens barnbarn som likställda. Tiden hade förändrats mycket sedan hon var statare.

Kapitel 12

Joakim och Jessica

*Syskonkärleken har bestått över tiden. Joakim
11 och Jessica 4 år.*

Per Joakim (Jocke kallad) är född den 3/3 1968 klockan 3 och 33 på eftermiddagen. En dag med ett antal treor med andra ord. Han kom till när Gull-Britt och jag firade semester året innan i spanska Lloret de Mar, norr om Barcelona. Helt planerat. Vi hade varit gifta i tre år och tyckte att vi var redo att skaffa barn.

Jag jobbade då på PLM. Malte Andersson var en av säljarna jag åkte ut till kunder med. Han hade haft lite svårt med tidpunkten för när hans dotter skulle födas. Jag var känd för att vara mycket punktlig.

Joakims födelse var planerad till söndagen den 3:e mars. På fredagen dessförinnan ringde Malte sent eftermiddag. Hör du djävla ingenjör, sa han. Gull-Britt ska föda på söndag eller hur? Jo, svarade jag sanningsenligt. Det kan du glömma. De kommer, när de kommer och är inget man kan planera exakt för, var hans något överlägsna kommentar. Vi får se, svarade jag.

Jag kan riktigt se hur Malte slängde sig på telefonen det första han gjorde när han kom till kontoret på måndagen. Nå, djävla ingenjör, hur gick det? Jo, det gick bra. Han föddes som planerat igår eftermiddag. Det blev först helt tyst i luren. Sedan ett krystat "djävla ingenjör".

Jag var med vid själva förlossningen men hade inte gått med Gull-Britt till det frivilliga informationsmötet om förlossningar som erbjöds. Att föda var något för kvinnorna att hantera, var den allmänna uppfattningen hos oss män vid den tiden.

Lite dåligt samvete har jag alltid haft för att alla mina möten och resor tagit tid från Joakim. Å andra sidan engagerade jag mig och Gull-Britt i hans olika aktiviteter. Vi var klassmamma och klasspappa i hans skola. Vi uppmuntrade hans intressen för olika sporter som segling, badminton, ishockey mm, även om det inte blev så mycket av det.

Särskilt jobbigt var det en gång, när han fått en drake att flyga med. Han ville flyga med mig men jag skulle iväg till ett möte. När jag passerade gräsmattan intill, såg jag hur han försökte flyga själv.

Vid ett annat tillfälle skulle jag resa från Kastrup med Dragörfärjan. Ombord ser jag Jocke komma cyklande längs kajen för att få en sista skymt av mig innan jag försvann bort. Det kändes djupt i hjärtat.

Jag är ganska säker på att Jocke älskade mig hans pappa då och fortfarande gör det. Nu i vuxen ålder har vi den allra bästa relation.

Tack vare Gull-Britt har både Jocke och Jessica fått en trygg uppväxt. Hon svarade för markservicen medan jag var ute och reste.

Joakim är civilingenjör och arbetar på ABB som senior mjukvaruutvecklare av avancerade styrsystem för industrin. Mycket kunnig och omtyckt.

Joakim är gift med Kristina sedan 2002 och äktenskapet är mycket lyckligt. Kristina är mycket omtyckt av oss alla. En bättre svärdotter kan man knappast önska sig.

Hon har jobbat hela sitt vuxna liv hos Hennes & Mauritz och pensionerade sig den 5:e december 2025 efter femtio års anställning. Mycket uppskattad och saknad av personalen med sin stora erfarenhet och sitt kunnande. Hon blev väl avtackad av H&M i Stockholm. Kristina skulle ha kunnat göra karriär inom H&M som till exempel inköpschef. Hon tackade nej till sådana erbjudanden. Hon ville arbeta på golvet nära kunderna. Det var där hon trivdes.

En händelse som var mycket allvarlig inträffade sommaren 1969. Joakim var då drygt ett år gammal. Vi var och badade vid barnviken på Sibbarp. Joakim älskade att bada. Han sprang in och ut hela tiden. Oavsett hur kallt det var i vattnet. Den dagen var det nästan överfullt på stranden. Gull-Britt och jag höll reda på var Joakim befann sig. Trodde vi. Plötsligt var han borta. Vi gav oss ut för att leta efter honom. Gull-Britt gick åt ena hållet och jag åt andra. Jag gick mot ett ställe i barnviken där jag visste att Korrebäcken rann ut. Där var det knäddjupt för vuxna men bråddjupt för barn. Det var som om något drev på mina ben på väg dit. Framkommen såg jag ett barn som låg med huvudet nere och pendlade med armarna. Jag gick raskt ut och lyfte upp barnet. Det var Joakim. Han kippade efter andan. Några sekunder senare och han hade varit död. Tyst lyfte jag blicken upp mot himmelen och tackade Gud för att han fört mig snabbt fram där Joakim kämpade för sitt liv.

Åsa Jessica är född morgonen den 27 maj, 1975. Kvällen innan hade jag hemma hos oss ett affärsbesök. Lite oklokt men jag trodde inte att Jessica skulle födas den dagen men under vårt möte satte värkarna igång. Vi fick som hastigast avsluta mötet. Gull-Britts far kom för att ta hand om Jocke och såg med rätta surmulen ut, när han förstod att jag haft ett möte.

När Jocke föddes fick Gull-Britt ensam ligga i ett förlossningsrum. Då Jessica däremot skulle födas, fick Gull-Britt dela rum med en annan föderska. Hon kom in klockan fem på morgonen och skrek högljutt. Gull-Britt och jag fanns redan där. Endast ett skynke skiljde sängarna åt. Det var mycket besvärande att höra henne skrika. Skönt när det var över.

Gull-Britt skrek inte varken när Jocke eller Jessica föddes. Hon möjligen gnydde lite. En riktig kämpe. Min roll var minimal. Jag kunde hjälpa till med att hämta vatten eller barnmorskan för att kontrollera hur födelseprocessen fortlöpte. Den allmänna uppfattningen bland barnmorskorna var att papporna var mest till besvär. Speciellt när de svimmade. Det gjorde inte jag.

Jessica föddes sju år efter att Jocke fötts. Det var också planerat. När Jocke började skolan, kunde Gull-Britt då vara hemma och passa Jessica.

Gull-Britt och jag är mycket stolta över Jessica och Jocke. Bättre barn kan man inte önska sig. Välutbildade och skötsamma som de är. Liksom våra barnbarn Olivia och Emily. Jessica har forskarutbildning och har doktorerat. Hon arbetar för närvarande hos Probi i Lund som seniorforskare.

Det går inte att skriva mitt livs historia utan att nämna Brett. En person med både positiva och negativa egenskaper. Äktenskapet höll i tjugo år men det smärta mig, när jag konstaterar att Jessica inte fick det svenssonliv hon drömde om. Brett var helt enkelt inte den typen av person, som kunde ge henne det. Jag är trots allt tacksam för att han kom in i våra liv. Tack vara honom fick vi uppleva hur det är att segla Göta Kanal och hur det var att besöka Sydafrika och träffa Bretts familj där. Liksom att åka ut på flera safaris. Sydafrika är ett mycket vackert land. Utan Brett hade Gull-Britt och jag inte fått uppleva allt detta. Olivia och Emily hade heller inte funnits.

Vi seglade mycket med Jessica och Brett. Kortare resor över Öresund och till Falsterbo. Eller så träffade vi dem i Småbåtshamnen där Brett grillade.

Han var en doer. Jag minns när vi seglade på Västkusten och Brett la till i en naturhamn. Det tog lite tid att ankra med trossar, fästa på tre ställen. Direkt tillbaka, trots att det var sent, satte Brett igång och grillade. Imponerande.

Kanalturen började med en incident, som kunde slutat illa. Jag hade läst på hur man hanterar båten i kanalen. Det hade inte Brett. Man fick inte förtöja båten i väggarna till kanalen men det gjorde Brett. När vattnet släpptes ut, började därför vår båt hänga i en av trossarna. När Brett såg det, tog han snabbt fram en morakniv och skar av trossen.

När nu Jessica träffat Thomas, en mycket sympatisk person, kanske väntar ett slags svenssonliv för henne. Jag hoppas det.

En kul händelse inträffade när vi var i Wien på en av mina affärsresor. Vi skulle åka till den mycket kända nöjesparken Pratern, för att åka det också kända pariserhjulet. Samtidigt pågick en tennismatch mellan Björn Borg och McEnroy. Jag ville titta på den men det drog ut på tiden. Tills slut sa Gull-Britt till på skarpen, att nu måste vi gå. Jag fick inte se slutet men Björn vann med 3 - 1 i set.

Olivia och Emily

Våra två underbara barnbarn, som gett oss så mycket glädje. Olivia och voltigen berättar jag om i kapitel 12. Emily har provat på några olika sporter, där basket sticker ut. Hon var en lovande talang, som tränaren inte hade förstånd att ta hand om. Hon slutade men utbildade sig till en omtyckt och kunnig domare istället.

En kul händelse inträffade en dag på Bergaskolan. En kille bråkade med henne. Trots att hon sa till honom att sluta, gjorde han det inte. Då åkte han på en halvnelson. Han visste ju inte att Emily gått en brottarkurs.

För närvarande ägnar hon med framgång tennis. Som gammal motionsspelare, kan jag hjälpa henne med några råd då och då.

Här en samlad bild av vår familj under ett antal år sedan med Brett, Jessica, jag, Jocke, Olivia, Gull-Britt, Kristina, Emily och Jackpott.

Eftersom Gull-Britt och jag haft den största lägenheten och sedan villan, har vi också haft stor plats för olika familjesammankomster.

Bland annat Midsommarafton firades i vår trädgård under flera år.
Många julaftnar blev det också i vår gillestuga.

*Dans runt midsommarstången med
Linnéa och Ivan. Gull-Britts mor och far
samt Inez min mor med Joakim och
Jessica.*

*Julafton i vår gillesstuga med två tomtar och
drivor av julklappar. Som mest var vi 25
personer.
Vuxna, barn och barnbarn.*

Kapitel 13

Vår villa

I slutet av 1960-talet inleddes Den Gröna Vågen i Sverige innebärande att de flesta som bodde i lägenheter skulle skaffa villa. Så också vi. Vi bodde då på Borgmästargården.

Borgmästargården

Lägenheten på nyblivna området Borgmästargården blev vår första. Den var på fyra rum och kök på 110 m² och låg på sjunde våningen i ett hus med åtta våningar. Själva området låg nära Pildammarna och ganska nära Dalaplan. Jag hade stått i Malmös bostadskö i flera år. Man gjorde det på den tiden. Enda chansen att få en lägenhet. När man väl fick en lägenhet, kunde man planera att gifta sig. Vi gifte oss 1965.

Egentligen ville vi ha en trea men det ville många andra också. När därför vi erbjöds en fyra, tog vi den fastän den var stor. Det var en så kallad insatslägenhet i HSB som vi betalade 10 000 kronor för. Månadshyran var 450 kronor. Mycket pengar tyckte mina svärföräldrar och vi med. Vi bodde där till 1973 och trivdes alldeles förträffligt. Joakim föddes där 1968.

När han var fyra år lekte han själv nere på gården. Så här i efterhand mycket oklokt. I alla fall. Det var sen eftermiddag och Gull-Britt kallade på honom, att han skulle komma upp men det dröjde. Efter ens stund tog Gull-Britt hissen ner för att se var han blev av. Hon fann honom sovande i entrén. Han hade inte orkat gå alla trapporna upp till sjunde våningen.

För att finansiera bygget av vår blivande villa, sålde vi den så snabbt som möjligt och förväntade oss att få bra betalt. Marknaden var emellertid just då trög, varför efterfrågan var låg. Vi fick inte så många spekulanter. Vi sålde till första bästa och fick 28 000 kronor för lägenheten. Priserna var nämligen på väg neråt.

Kroksbäck

Medan vi väntade på att vår villa blev klar att flytta in i, hyrde vi en lägenhet av MKB på området Kroksbäck. Ett område med hyresgäster av tveksam karaktär. Det brann bland annat två gånger.

Vid ett tillfälle satt vi och tittade på nyheterna i TV som rapporterade om en brand i Köpenhamn. Vi tyckte det luktade brandrök hos oss också men kunde inte tro att det kom från Danmark. Jag öppnade dörren ut till trappan. Den var helt rökfylld. Det brann alltså även hos oss. Vi tog Joakim i famnen och sprang via trappan ner till gården. Där såg vi hur hela taket över vår våning stod i brand.

Situationen blev efter hand så besvärlig, att jag kontaktade vår byggmästare och frågade när villan var klar att flytta in i. Han trodde vagt att det kunde ske efter jul 1973. Då bestämde jag att han fick se till att två rum, köket och badrummet var klart för inflyttning den 1 december. Vilket också blev resultatet.

Färdig villa eller tomt?

Vi sökte efter befintliga villor eller nybyggda. Det fanns även tomter, med en byggfirma bakom som ställde som krav att få bygga en villa åt köparen. Vi letade i Malmö med omnejd men även längre bort som till exempel Höllviken.

En dag såg jag en annons i SDS om en tomt i Limhamn till salu för 105 000 kronor. Jag kontaktade säljaren som hette Carl Henrik Juhlin (CHJ). Tomten var på 1 800 m² och ägaren tänkte stycka av den i två delar. En på 750 m² som han tänkte behålla själv och en på 1 050, hörntomten, som han ville sälja.

Det fanns en intressant bakgrundshistoria. CHJ hade köpt en annan tomt jämte en villa av ett företag som levererade villor för byggnation. Det visade sig emellertid att en annan säljare från samma företag redan hade sålt tomten med CHJ som andra köpare. Hans säljare beklagade det som inträffat men sa att han hade ett alternativ. Han kände till att Frälsningsarmén ägde en tomt i Limhamn. Han kontaktade Frälsningsarmén i Malmö och sa att han hade en köpare till tomten men de var inte villiga att sälja. Då kontaktade han Frälsningsarmén i Stockholm och deras fastighetsavdelning istället. Jo, vi hade tänkt bygga ett barnhem där men tiderna har förändrats, så det finns inget behov längre. Vi är villiga att sälja.

Vi fick alltså köpa tomten. Då hörde grannen på andra sidan häcken från vårt håll räknat av sig och sa att han ville köpa tomten av CHJ för att bygga ny villa. Något han planerat sedan länge i väntan på att tomten skulle bli tillgänglig. Han var villig att betala 25 000 extra. CHJ, en hedersman, svarade att vi hade visserligen inte skrivit köpeavtal ännu men vi hade tagit varandra i hand som

bekräftelse på att vi var överens och det respekterade CHJ. Och tillade han, ni kommer att få några mycket trevliga grannar.

CHJ hade vad man skulle kunna kalla en naturträdgård. Full med ogräs. I viss mån drabbade det oss men vi hade overseende med det som tack för att vi fått köpa tomten.

Vi umgicks inte men hade en väl fungerande grannsämja med CHJ, hans hustru Lena och söner Paul och Anders. De var i Jessicas ålder men betraktades av Jessica som lite mesiga. Bra för henne för då fick hon bestämma. Paul är idag chef inom polisen och Anders omtyckt orkesterledare.

Villabygget

Stig Sigeholt, Gittans man, hade precis bildat egen byggfirma och när han hörde om vår tomt ville han bygga åt oss. Jag ritade själv ett hus med alla våra önskemål uppfyllda, som Stig fick lämna en offert på. Vi fick ett bra pris och sa att han fick jobbet. Han satte dit en arbetsbod men sedan hände inget. Efter en tid sa han att han hade för mycket annat att göra och hann därför inte med vårt bygge. Han hämtade sin bod och fakturerade oss 5 000 kronor!

Jag hade hittat ett Myrsjöhus som var snarlikt det jag själv ritat som vi köpte. Jag stod som byggherre men vi anlätade olika hantverkare för bygg, rörledning, el osv. Hantverkarna var av mer eller mindre skickliga. Muraren var bra liksom elektrikern. Rörmokaren däremot var inte den allra bästa. Målning och tapetsering gjorde Gull-Britt och jag själv liksom anläggning av trädgården. Vi flyttade in i november 1973.

Jag hade två problem att ta ställning till. Tegel eller annat fasadmateriäl. Eluppvärmning eller vattenburet. Jag snackade med några erfarna hantverkare. Välj tegel. Det är dyrare nu men på sikt underhållsfritt. Välj vattenburet sa en annan. Då har du handlingsfrihet att värma upp vattnet med det som är billigast. Jag följde deras råd. Något jag inte ångrar.

Tomten som vi köpte var full av ogräs. Meterhöga tistlar och annat dominerade. Det tog oss tre år innan vi blivit av med allt. Våra grannar erkände senare att de använt vår tomt som avskrädeshög. Istället för att köra till tippen med sitt ogräs, dumpade de det på vår tomt.

Jag har alltid trivts i vår villa och gör det fortfarande. Vi hade under en kort period planer på att flytta till lägenhet. De planerna har vi övergivit nu. Vi stannar tills Paradiset kallar.

Här några bilder från villabygget. Tyvärr av dålig färgkvalitet.

Gropen är grävd

Källaren håller på att färdigställas

Väggar och takstol monteras

*Taklagsfesten är över och huset klart att
förses med tegel*

Kapitel 14

Resor med familjen och vänner

Vi har rest mycket Gull-Britt och jag. Om vi investerat alla pengar vi lagt ut på resor i aktier i stället, hade vi varit mångmiljonärer flera gånger om. Men oändligt fattiga på alla upplevelser vi fått vara med om. Eller alla upplevelser våra barn fått vara med om, innebärande att de efterhand också fått lära sig hur man praktiskt reser med alla formella och andra krav som ställs. Gull-Britt och jag har tillsammans besökt de stora kontinenterna Europa, USA, Australien, delar av Afrika och Asien. Med barnen har vi rest främst i Europa och USA.

Bornholm

Vår första resa utomlands var till Bornholm. Vi flög från Bulltofta, Malmös dåvarande flygplats. Sedan flera år nerlagd. Resan gick till Rönne för badsemester. Planet var en DC3. Ett propellerplan. Både Gull-Britts och mina föräldrar var på plats och vinkade av oss. För dem var det unikt att vi skulle flyga. Det hade de aldrig gjort. Bornholm var trivsamt men inget vi längtar tillbaka till.

Rhodos

Minns inte om vi gjorde några andra resor före bröllopsresan till Rhodos 1965. Vi åkte med det då nya resebolaget Tjäreborg, som bildats av den danske prästen i Tjäreborg. Syftet för honom var att arrangera billiga resor för församlingsmedlemmarna. Bolaget blev mycket populärt på grund av de låga priserna.

Vi åkte nya jetplanet Caravelle ner till Rhodos. Det tog fyra timmar. Vi bodde på det nybyggda flotta hotellet Meditteranean direkt vid havet.

Vi träffade ett äldre par som blivit avrådade av några goda vänner att åka med Tjäreborgs. De valde etablerade Nyman & Schultz istället. De betalade dubbelt så mycket som vi, bodde inne i stan och åkte propellerplan som tog sju timmar till Rhodos.

Det var jättefint på Rhodos. Dessvärre råkade vi ut för en olycka: Vi hyrde en vespa och jag körde omkull. Gull-Britt skadade benet, så att hon inte kunde gå. Jag fick bära henne från hotellet och ner till stranden. En skada som gör sig påmind fortfarande.

Schladming

En speciell resa var resan till Schladming i de österrikiska alperna tillsammans med våra barn. Året var 1981 och året därpå arrangerades VM i skidåkning här. Vi var inte speciellt erfarna när det gällde att gå i bergen. Med enkla skor, lätt klädda, Gull-Britt och Jessica med tofflor och jag med ett paraply i handen gick vi uppför berget. Vi passerade en mindre glaciär innan vi vände. Vi träffade på ett äldre österrikiskt par som var på väg upp, när vi var på väg ner. Klädda i rejäla alpläder och med tjocka vandrarkängor på fötterna. De tittade på oss och skakade på huvudet. Galna turister tänkte de alldeles säkert.

Österrike

Vi har rest så mycket, att det är svårt att berätta om alla resor. Några som sticker ut är bilresorna vinter som sommar till Österrike. Vid flera tillfällen tillsammans med Ulf, Ann-Kristin, Mikael, Peter och Mattias. Övernattning i Kassel var obligatoriskt.

Medan vi i vår familj inte var några storätare, var familjen Enggren det motsatta. Vi hade matkorg med ner att ätas vid 12-tiden. Gull-Britt ville gärna äta vid något trevligt ställe. Sökandet kunde ta lite tid men tio till femton minuter efter klockan tolv, började Ulf blinka i bilen bakom oss. Det var dags att stanna. De var hungriga. Speciellt Mattias. Ann-Kristin hade med sig två limpor bröd. När de var uppätta sa Mattias, jag är mer hungrig. Han fick det som var kvar av vårt bröd.

Florida

Några andra resor som sticker ut är resorna till USA för att besöka Disneyland, Ron och Linda eller mina affärsresor, där familjen ibland följde med.

Resan till Fort Lauderdale blev lite märklig. Vi var på väg från Disneyland till hotellet i Fort Lauderdale, då hyrbilen började hacka. Den körde på tre cylindrar i stället för fyra. Farten blev därefter. Jag svängde av motorvägen vid första bästa avfarten och vi hamnade i en gudsförgäten håla kallad Cassadaga. Ett för oss lite skumt ställe, som var centrum för spiritualister. Här skulle man kunna försvinna i sjön Helen utan att någon brydde sig. Det var tiden före mobiler och GPS men vi fick hjälp av kvinnan som ägde den lokala livsmedelsaffären utlämnade som vi var. Hon kontaktade hyrbilsfirman som kom och bytte ut vår bil mot en fungerande.

En resa med mersmak var då vi åkte till Florida och besökte Disneyland. Jag tror vi firade min 50-årsdag. Här en bild från då.

Amerika med mor

En annan mycket speciell resa var när mor fyllde 70 år. Vi barn funderade på vad vi skulle ge henne i present, när jag föreslog en resa till USA. Gull-Britt och Gittan protesterade. Hur skulle hon orka med flyget. Hon skulle ju trots allt fylla 70. Jo, sa jag men hon sitter ju bekvämt hela resan. Det blev som jag ville. Vi köpte biljett som vi fyra barn delade kostnaden för. Gull-Britt, jag, Joakim och Jessica skulle följa med. Kalaset var hos Gittan i deras villa på Geijersgatan. Det var en lördag. Mor fyllde år på kommande måndagen.

Jag hade planerat att åka med mor till den amerikanska ambassaden i Köpenhamn på måndagen hon fyllde år, för att fira dagen ljög jag. Det verkliga syftet var att skaffa ett visum till henne. Dagarna före kalaset ringer mor till Gull-Britt och säger att vi fick ställa in resan till Köpenhamn, därför att hon inte kände sig frisk och inte orkade. O, Herre Gud tänker Gull-Britt. Hon vet inte vad vi planerat. Gull-Britt ringer mig och berättar. Jag ringer mor och övertalar henne att vi ska åka till vårdcentralen, vilket vi gör. De konstaterar att hon lider av en lätt förkylning som hon får medicin mot.

Vid kalaset höll jag ett litet tal och berättade att vår present till henne var en resa till USA. Hon vägrade tro det. Först när jag överräckte flygbiljetten med hennes namn på, trodde hon på det. Att få resa till USA var något för hennes generation ouppnåeligt. Barnbarnens present var en reskassa med några hundra dollar.

Vi flög med Northwest Orient i en Boeing 747 från Sturup. Anledningen var att det var strejk på Kastrup.

Vi åkte först till New York där vi alla bodde i samma rum på Holiday Inn, beläget på 8:e avenyn. Efter ankomsten gick vi ut en kort runda. Jag kan

fortfarande se mor framför mig hur hon imponerat ser upp mot skyskrapornas siluett mot natthimlen. Hur hon kniper sig i armen. Jo, hon drömmer inte. Hon är i New York.

På plattan före ombordstigning på Northwest Orients Boeing 747.

På plats i New York! Här på utkiksplatsen på 86:e våningen i Empire State Building.

En dag i New York träffade vi Ron och Linda. Tillsammans åt vi middag på den kända köttrestaurangen Callahan. Mor beställde lam racks och fick in fem kotletter. Hon trodde att vi andra skulle dela och inte att de var för henne ensam.

Efter New York åkte vi för några dagars avkoppling till Florida. Vi besökte Disneyland, Magic World och de andra sevärdheterna. En dag vid middagen, ville kyparen veta vad vi kulle dricka. På bordet stod en karaff med isvatten. Mor sa att hon nöjde sig med det. Ungarna beställde Coca cola, Gull-Britt ett glas vin. Jag en gin och tonic och en öl. När kyparen kom tillbaka fick vi andra det vi beställt men mor fick ginen. Något gamla damer i USA dricker.

Åter i Malmö ringde mors syskon, gratulerade och frågade var hon firat sin födelsedag. I Amerika, sa mor triumferande. Äh, sa de tramsa dig inte. Men mor insisterade. Hon hade skickat vykort till dem men de trodde att det var jag som fejkat gjort det. Syskonen hade det gott ställt och hade rest mycket men USA hade de inte besökt. Det hade "fattiga" mor gjort.

Kalifornien och Hawaii

En minnesvärd resa var också den tillsammans med Jocke och Kristina. Från Köpenhamn via New York till San Fransisco. Avgången från New York blev minst sagt skakig. Riktigt dåligt väder. Piloten satsade på att lyfta, eftersom han annars skulle få avstå. Hans sammanlagda flygtid skulle började nämligen gå ut. Den första timmen var värst. Kraftiga vindar skakade rejält planet.

Efter några fantastiska dagar i San Fransisco fortsatte vi med bil via Highway One till Los Angeles med några stopp på vägen. Ett för att besöka Hearst Castle. William Randolph Hearst var en dominerande tidningsman i början av 1900-talet med mängder av kändisar som besökte hans europainspirerade slott. Jag frågade guiden om han kände till Hearst barnbarn Phoebe Hearst Cook. Det gjorde han inte. När jag nämnde att jag var bekant med henne, behandlades vi alla med en viss respekt.

I San Fransisco åkte vi över Golden Gate bron till skogen med de gigantiska Redwoodträden. Vi körde bil nerför branta och kurviga Lombard Street, "The crookedest street in the world". Och mycket annat.

Därifrån fortsatte vi med bil via Highway One till Sankta Monica, en underbar ort, söder om Los Angeles. Från LA flög vi sedan till Hawaii. Där kopplade vi av några dagar på flotta hotell Sheraton.

Här en bild då vi står framför entrén till hotellet.

Ytterligare en härlig bild vid besök på Polynesian Cultural Center.

Tidigare hade Gull-Britt, Jocke, Jessica och jag varit på Hawaii och då bott på ön Maui och hotell Hyatt Regency. I lobbyn hade de riktiga palmer och levande pingviner. En dag körde vi uppför berget till orten Hana. En mycket brant och kurvig bilväg. Man varnades för att köra ner efter mörkrets inbrott. Det gjorde vi. Det gick bra.

Efter några dagar på Hawaii, gick resan till Las Vegas. Jag kan aldrig glömma Kristinas jublande kommentar när vi passerade entrén till lyxiga hotell The Venetian. Byggt som en kopia av Venedig med gondoler och allt. Ska vi bo här, frågade hon? Vill du veta mer om vår resa.

Dubai

En annan resa som sticker ut är resan med hela familjen till Dubai 21 februari 2018. Mycket minnesvärd. Vår lilla familj flög med flotta Emirates och bodde på familjevänliga Ja Jebel Ali Beach Hotel, strax utanför själva Dubai. Både Olivia och Emily blev bortskämda av bekvämligheten ombord. De klagade på bristen

på bekvämligheter jämfört med Emirates, när de senare flög med Lufthansa till Sydafrika.

Jag hade planerat ett omfattande aktivitetsprogram:

- Onsdag Utresa
- Torsdag Relax på hotellet
- Fredag Jessica träffar väninna. Jocke åker mycket bra skidor utför på skidbacken inne i Emirates Mall. Samma dag, fem timmars safari med bland annat kamelridning.
- Lördag Vattenpalatset där alla utom Gull-Britt och jag simmar med delfiner.
- Söndag Dubai Mall med tornet Burj Kalifa.
- Måndag Abu Dhabi och besök i deras enorma moské. Gull-Britt, Kristina, Jessica och Olivia måste bära slöja.
- Tisdag Relaxdag på hotellet.
- Onsdag Hemresa.

Kryssning till Karibien

Vi har gjort många kryssningar, Gull-Britt och jag. Sju till antalet. På en av dem reste vi med Hasse, Ingegärd, Ulf och Ann-Kristin. Karibien var målet med mellanlandning i Atlanta och övernattning i New Orleans, som var avresehamn. Det strulade till sig redan på Kastrup. Incheckningsmaskinen ville inte acceptera Ann-Kristins pass. Vi fick göra en manuell incheckning. När vi åkte hem blev det strul i Atlanta. Ann-Kristin fick vänta på att bli incheckad och fick sedan en plats för sig själv. Inte där vi andra satt. Jag fick ordna upp böket och det löste sig till sist.

När vi kom till hotellet i New Orleans sent om kvällen, var våra rum upptagna. Trots att jag kunde visa skriftligt på att rummen bekräftats sex månader tidigare, så var alla rum upptagna. De gav oss andra på ett lite flottare hotell till samma pris. Så det löste sig också.

Vi hade tur. Man firade Mardi Gras. En kristen högtid som firas med färggranna långa parader. Från vagnarna slänger man ner pärlhalsband av enklare slag till åskådarna. Det var i New Orleans som jazzen föddes. Överallt kunde man därför höra jazzmusik. Hasse tog mig till en genuin jazzklubb.

Medelhavet

En annan resa som inleddes med strul var en tolv dagars kryssning runt Medelhavet med avgång från Genua. Jag, Gull-Britt, Hasse, Ingegärd, Ulf och Ann-Kristin skulle åka via Frankfurt till Genua. På väg in till terminalen i Frankfurt efter landning, ser jag att vårt flyg till Genua är inställt. Vi går till

informationen som bekräftar det. De bokar fyra platser med ett senare plan i namnet Welin. När jag påpekar att det finns ytterligare två med namnet Enggren i vårt sällskap, vågar de inte ändra den gjorda bokningen med risk för att våra fyra platser direkt försvinner till någon annan. Jag, Gull-Britt, Hasse och Ingegärd får därför åka via Rom. Ulf och Ann-Kristin åker direkt till Genua med ett annat plan. Förseningen gör att vi inte kommer till Genua förrän klockan halv elva på kvällen. Mot planerat klockan tretton.

Jag har två problem att lösa. Vi skulle blivit hämtade vid flygplatsen i Genua och körda till hotellet klockan fjorton. Jag ringer till företaget där jag bokat och det är inga problem att ändra till senare.

Hotellet är av typ Bred & Breakfast som stänger klockan tjugo. Jag ringer dit. Nej, efter klockan åtta finns där ingen som kan ta emot oss, är beskedet. Jag försöker med något som fungerat tidigare. Jag säger att jag förstår det men nu har vi ett gemensamt problem att lösa. Kan inte någon stanna kvar och släppa in oss? Kan inte du stanna kvar? Nej, säger personen jag talar med men vänta. Återkommen säger han, jag har en kille som kan komma och släppa in er men han vill ha femton euro i ersättning. Inga problem svarar jag. Hotellet var mycket charmigt. Kryssningen så där beroende på dåligt väder mest hela tiden.

Syjuntan

Flera resor har vi gjort tillsammans med bekanta i lite större sällskap. Till exempel Gull-Britts syjunta. De var fem stycken som började träffas efter realexamen. Det var Bodil Berggren, Bodil Nilsson, Karin, Monica och Gull-Britt. Vi åkte på bussemestrar i Europa men även till New York och Kalifornien.

Ett under flera år återkommande litet evenemang var kräftkalaset under Malmöfestivalen.

*Syjuntan jämte respektive låter sig väl smaka av kräftorna jämte öl och snaps.
För dagen tillåtet att dricka på allmän plats!*

Föreläsarna

Ett annat gäng var kopplat till mina föreläsningar. Olle Siwert, egen företagare och framgångsrik uppfinnare, var drivande. Vi fick inte betalt som föreläsare utan bjöds med hustrur på resor istället. Till Grekland, Portugal och Irland.

Hamburg

Vi besökte Hamburg med bekanta av någon anledning. Vi gick runt i hamnkvarteren, då en tysk kille dök upp och sa att han gillade mitt guld kors som jag bar runt halsen. Han ställde sig tätt framför mig. Då slog åskan ner. Åskan var Gull-Britt. Hon skrek högljutt mot honom och undrade vad han höll på med. Förvirrad gick han därifrån. Han går förmodligen fortfarande förvirrad omkring Hamburgs hamnkvarter och undrar vad som hände!

Kapitel 15

När voltigen kom in i mitt liv

Voltige

En dag kom Jessica hem och frågade om hon fick börja med voltige. Hon gick då i Malmö Ridklubbs ridskola. Gull-Britt och jag hade ingen aning om vad voltige var för något men hade heller ingen anledning att säga nej. Jessica var då tolv år, tror jag.

Min första kontakt med sporten, var när Torns ponnyklubb organiserade en voltigetävling. Ingrid Wilhelmsson var tävlingsledare och Carina Ingelsson var den enda domaren. Hon hade med sig sin nästan nyfödda baby, som måste bröstmatas varje timme. Tävlingen drog därför ut till långt ut på kvällen. Jessica tävlade i en av de lägre klasserna.

En vacker völdresserad häst som galopperar på en volt, en vältränad voltigör i passande dräkt som gör akrobatiska rörelser på hästen till lämplig musik. Kombinationen blev för mig så nära klassisk balett man kan komma. Jag blev helt enkelt förälskad i sporten. Och är det fortfarande. Även om jag inte längre är aktiv, har voltigen betytt väldigt mycket för mig. Ja, kanske något av det viktigaste i mitt liv. När Sverige skulle arrangera världens allra första Ryttrar-VM i Stockholm med alla dåvarande åtta disciplinerna, blev jag självklart engagerad som ansvarig för voltigen inom Malmö Ridklubb.

Ryttrar-VM var en storslagen tillställning. Påkostad och väl organiserad under ledning av Volvochefen Pehr Gyllenhammar, ordförande i Svenska Ridsportförbundet som han var.

Ryttrar-VM blev för mig inte bara ett betydande aktivt engagemang inom voltigesporten i Malmö Ridklubb, i Sverige och internationellt. Under rubriken Ridsport på hemsidan berättar jag ingående mera om detta.

Mitt allra sista engagemang inom veltigen var som funktionär vid VM för Young Vaulters och Juniorer samt EM för Seniorer i Flyinge 26 – 30 juli, 2023. Jag var ansvarig för avtalen med hotellen, där veltigörerna skulle bo, för VIP-läktaren och för prisutdelningen.

Internationella Ridsportförbundet, FEI berömde arrangemanget som det främsta av alla liknande event som någonsin genomförts. Här en affisch som gör reklam för tävlingarna med mitt barnbarn Olivia högst upp på veltigehästen.

SvRF – Svenska Ridsportförbundet

När vi tävlade i Bern 1991 träffade jag Tessie Sjöstedt, som var informationschef på SvRF. Vi vann vår första bronsmedalj. Tessie var på plats för att följa en speciell hopptävling för journalister. Det var första gången hon kom i kontakt med veltige. Hon erbjöd mig att komma till SvRFs kontor i Stockholm för att

presentera sporten och våra planer. Kontakten ledde efterhand till en rad olika befattningar inom förbundet:

- Styrelsemedlem Svenska Ridsportförbundet
- Ordförande i Tävlingssektionen som styrde all tävlingsverksamhet inom de åtta disciplinerna.
- Tf Generalsekreterare under några månader
- Styrelsemedlem Ridskolan Strömsholm
- Styrelsemedlem Strömsholms Utvecklings AB, STUTAB
- Styrelsemedlem i Flyingestiftelsen
- Medlem av FEI:s (Internationella Ridsportförbundets) Voltigekommitté

Under en tid var jag anställd i förbundet som ansvarig för sponsorverksamheten. Jag var också ansvarig projektledare för flyttningen av kontoret från Stockholm till Strömsholm. Det var ett väldigt krävande uppdrag. Hästfolk kan vara mycket besvärliga. Hela världen tycks rotera runt dem själva och deras häst. Det avspeglade också alla problem jag hade att lösa: Jag åkte till Stockholm söndag kväll. Låg över på hotell och gav mig till kontoret klockan nio. Innan jag öppnade dörren, tog jag ett djupt andetag och gick in. Väl innanför dörren haglade frågorna över mig. När dagen var slut, var jag också slut. Jag var på kontoret måndag till onsdag.

Besvärligt var det också att vara ordförande i Tävlingssektionen. Speciellt då det gällde att fördela pengarna i budgeten. Alla hade sina speciella argument och skäl för att få maximalt med pengar till sin egen verksamhet.

En kväll ringde vår ordförande Gunnar Hofring och undrade om jag kunde tänka mig att ta jobbet som generalsekreterare. På grund av trassel med förbundets ekonomi, hade dåvarande generalsekreterare Lars Hjalmarsson fått gå. En mycket sympatisk person. Om jag inte haft alla problem med flytten och som ordförande i tävlingssektionen, hade jag förmodligen tackat ja. Men ett liv som gick ut på att ständigt lösa problem med det besvärliga ridfolket, tilltalade mig inte alls. Jag tackade alltså nej men lovade att sköta jobbet tills man rekryterat någon annan, vilket beräknades ta sex månader fram till kommande årsskiftet. Detta var år 2000, då OS i Sydney arrangerades i september. Med tanke på förbundets skrala ekonomi, blev jag den ende som fick åka, att administrativt representera Sverige! Vanligtvis åkte även ordföranden dit men så blev det inte. Till min och Gull-Britts stora glädje. Vi hade dessutom tur. Rekryteringsprocessen gick snabbare än vad man trott. En vecka efter det att vi åkte till OS anställdes den nye generalsekreteraren Peter Torndahl. Han kom från Försvarsmakten som yrkesofficer.

OS var en fantastisk upplevelse. Vi flög via Tokyo till Brisbane i Australien. Några dagar i Tokyo hann vi med. Liksom att besöka och snorkla över Stora Barriärrevet utanför Cairns, där vi bodde i en bungalow. Innan vi fortsatta till Sydney.

I Sydney bodde vi på ett flott hotell precis vid stranden till Bondi Beach, känd över hela världen. Det var jag som bokat alla rum och vi bodde alltså tillsammans med andra från Ridsportförbundet. Av alla tävlingarna gillade vi bäst fälttävlan. För att slippa köer för köp av biljetter till de olika evenemangen, åkte man gratis på bussar och tåg mot uppvisande av tävlingarnas deltagarpass.

När vi kom hem, hade förbundet fått en ny ordförande. Sven Tolling. En gammal veterinär. Han gick elitryttarnas ärenden, tyckte jag. Han gillade inte Peter och mig. Vi ansåg att förbundets pengar skulle fördelas även till bredden. Vi hade en del tankar kring hur detta skulle kunna förverkligas. Det gillade inte elitryttarna, som skulle få mindre pengar. Han började med att ge Peter sparken och efter det fick jag gå. Inget jag saknade. Jag hade inga ambitioner. Gillade inte maktkampen inom Förbundet. Ville göra ett bra jobb utan att behöva ta hänsyn till alla särintressen.

FEI, Internationella Ridsportförbundets Voltigekommitté

Jag blev efterhand känd inom den internationella voltigevärlden genom mitt aktiva voltigeengagemang i Sverige. Bland annat genom att med framgång arrangera internationella voltigetävlingar. Mycket populära har jag förstått.

I kommittén blev en plats vakant och jag erbjöds den. Det var mycket intressant att diskutera voltige på hög nivå och andra ryttarfrågor, då hela FEI samlades i Geneve, där huvudkontoret låg. Lyxigt boende och flotta middagar. Som en följd av att jag fick lämna förbundet i Sverige, fick jag också lämna befattningen i FEI:s voltigekommitté. Trist. Mera om voltigen på hemsidan under rubriken Ridsport.

Olivia i svenska landslaget

Olivia tränar målmedvetet för att nå så långt hon kan på internationell nivå. Både i lag och individuellt. Inför tävlingssäsongen kan det bli upp till sex gånger i veckan ute på Johnny Fiskbaeks imponerande och för voltige skraddarsydde anläggning i Arrie. Den främsta framgången hittills är bronsmedaljen vid EM/VM-tävlingarna på Flyinge 2023.

Kapitel 16

En hyllning till min mor

Ett brev skrivet i Kalmar på hotell Scandic den 13/6 1989.
Året då jag fyllde 50 år.

Mor!

Jag fick plötsligt en sådan lust att skriva.

Om sommarsol och skollovstid.
Om barfotabad och vattenplask.
Om gökens sång i barrskogstrakt.
Om dig, vår barndoms trygga famn.

Om Vittskövle och gamla mormor.
Om den gröna Bedforden och Falkenberg.
Om Midsommar på Svenstorp 3.
Om allt annat som hör vår familj till.

Om minnen som förenar dig med Hasse, mig, Gittan och Tuttan.
Om Ella Sjöstrand på Brogatan och hennes snusbehov.
Om danskan med sina katter.
Om värden med sina vita karameller.
Om Brogatans trygga lilla bakgårdsvärld.

Om skolavslutningar och blomstertid.
Om Jahnkes knarrande paraplypinnar i vinternattsspis.
Om heldagsutflykter till hamn och park.
Om femtio fina år.

Vad skönt det är att minnas allt.
Minnas med välbehag.
Små enkla ting på livets väg,
som samlar sig till något fint.
Det bästa av allt – vår gemenskap.
Med dig i centrum

är vi fortfarande alltid de
vi alltid varit.

Med starka band i svunnen tid,
som förenar på ett särskilt sätt.
Till äkta hälfter och barnbarn
som knyts till oss av samma skäl.
Tack vare dig, mor har detta skett.
Ett arv att vårda ömt,
att lämna vidare till våra barnbarnsbarn
i evig tid.

/Putte

*Mor på ålderns höst. Hon dog stilla
i hemmet den 31 januari, 2009. Hon
skulle ha fyllt 94 år i mars samma
år. Tuttan och jag var där. Jag höll
hennes hand, när hon somnade in.*

Kapitel 17

Ett brev till min mor

På tåget till Kalmar den förunderligt sköna försommardagen den 10 maj 1990.

Mor!

Jag kunde inte låta bli. Jag måste få skriva av mig. Dunket mot tågskenorna och kupéns sövande gång, förde mig tillbaka till sommaren 1948, måste det väl ha varit. Då Gittan och jag åkte tåg till Hästveda och barnkolonin där. Ett spännande äventyr från en svunnen men Gud så härlig tid.

De betagande vackra rapsfälten och begynnande gröna sädesfälten susar förbi utanför mitt fönster. Lätt vajande i fartvinden från tåget. Jag minns den lite sötaktiga doften från ånglokets skorsten, som gråsvart bolmade upp och svepte in vagnar, perrongen och passagerarna i ett vitt töcken. Jag minns också bänkarnas träsmakskomfort. 3:e klass som det var. Även det numera tillhörande en svunnen epok. Pappa körde oss till stationen, sittande fram på flaket med våra resepackningar, i sin egenhändigt tillverkade trehjuling.

Gränsen hette stugan jag bodde i med enbart grabbar. På försök, sa man. Något man inte upprepade. Det blev för jobbigt för personalen. Antalet rackarungar samlade på ett ställe, blev för mycket.

Hästveda, ja. Numera en knapp timmes bilfärd bort är ingenting alls, jämfört med USA, Japan och andra internationella platser mitt arbete fört mig till. Men då, sommaren 1948 var Hästveda världens ände. Ofantligt, ogripbart långt borta. I den susande skogen med sitt generösa blåbärsris och Luhrsjön intill.

Dessa underbart långa barndomssomrar med sin ständigt flödande sol. Tänk, det är mer än 40 år sedan. Vart tog de vägen? Barfotalekarna och bussutflykterna till Forsakar, Bror och Valborgs tivoli i Bokskogen, söndagarna med filt och matkorg på Tallriken i Pildammsparken?

Att åka tåg är att få tid att tänka. Man kopplar av. Ur minnenas arkiv spelas den ena bilden efter den andre upp. Och jag minns allt med välbehag. Tack vare dig en trygg barndom, som format oss ungar till stabila personer i en i övrigt stressig värld. Och det tror jag är viktigt. Att man har kontakt med sitt förflutna. Med sina rötter. Det skapar trygghet och identitet. En trygghet du stod för mor.

Carpe Diem betyder "fånga dagen". Ett tema i filmen Döda Poeters Sällskap, som just nu går på biograferna. Budskapet är att man skall njuta av stunden och dagen som den är. Därför att den försvinner så fort och aldrig kommer tillbaka.

Jag kan inte låta bli att tänka på det budskapet, på väg som jag är till Kalmar och ett möte med utvecklingschefen på Electrolux. Jag har bytt SAS rymliga Boeing 767 Köpenhamn till New York mot SJ:s från Kust till Kust från Malmö till Kalmar. Tänk vilken utveckling. Den ena dagen New York, nästa Kalmar. Det har hänt mycket sedan pappas trehjuling, ångloket och Hästveda.

Jag väcks ur mina drömmar av konduktören och hans klipptång. Åter till verkligheten alltså. Har lust att fråga honom om han också har några barndomsminnen. Han ser inte ut som om han haft några, så jag avstår och ägnar mig åt mina affärspapper och förberedelserna inför mötet.

CARPE DIEM MOR!

/Putte

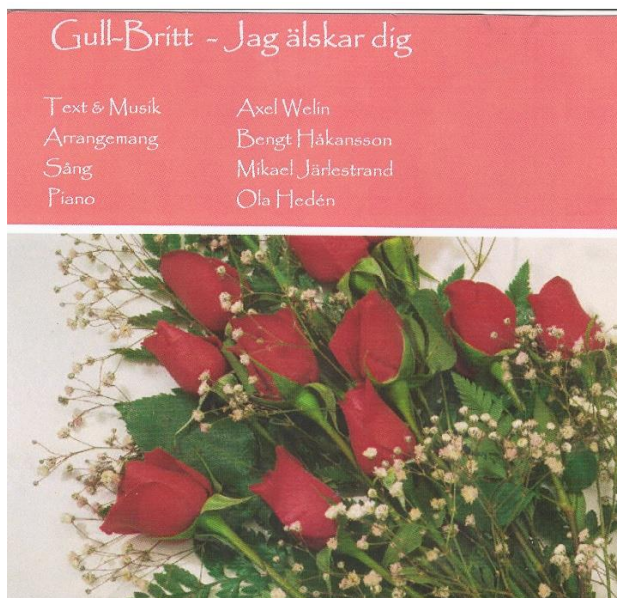
Kapitel 18

Min sång till Gull-Britt

Vid en av våra semesterresor till Spanien, blev jag förtjust i gitarrspel. Jag tror det var 1968. Hemkommen köpte jag en gitarr och Ulrik Neumans gitarrhäfte om hur man lär sig spela gitarr. När Gull-Britt kom hem från jobbet, satt jag och spelade en enkel trudelutt. Vi bodde då på Borgmästargården. Sedan dess spelade jag ofta gitarr med sånger vid olika tillfällen. Till jul, midsommar och i andra sammanhang.

En kväll, när jag satt och improviserade, dök det upp en musikslina, som med text blev till en hel melodi. Gull-Britt skulle fylla 70 år. Jag visste inte vad jag skulle ge henne i present och det blev min sång.

Jag bad Bengt Håkansson, vår gode vän, saxofonist i Harry Arnold gängets orkester, skriva ner noterna för piano som jag hemma hos honom vislade fram. Jag bad sedan Mikael Järlestrand, en annan god vän och kyrkosångare, sjunga in låten på en CD-skiva. Han gjorde det ackompanjerad av sin pianist Ola Hedén.

Morgonen därpå, då familjen skulle fira henne, spelade jag upp melodin igen. Åter succé. Här ovan CD:n och nedan låttexten.

Gull-Britts födelsedag firade vi med hela familjen på Tylösands hotell. Jag hade planerat uppspelningen i detalj på vårt gemensamma hotellrum. Jag lyckades få Gull-Britt att lämna rummet. Sedan monterade jag upp en medhavd CD-spelare jämte högtalare. Jag hade också med mig ingredienserna till en drink. När Gull-Britt kom tillbaka fick hon drinken, jag bad henne sätta sig ner, varpå jag spelade upp melodin. Succé!

Gull-Britt - Jag älskar dig.

text och musik:

Axel Welin

arrangemang:

Bengt Håkansson

sång:

Mikael Järlestrand

piano:

Ola Hedén

1. Jag älskar dig när natten faller på.
Jag älskar dig när himmelen är grå.
Jag älskar i min ensamhet.
Jag älskar dig i evighet.
Jag älskar när det bara är vi två.

3. Jag väntar mig alls ingenting av dig.
Jag väntar bara på att ge av mig.
Jag väntar på din väna röst.
Jag väntar att få ge dig tröst.
Jag väntar på din kärlek innerlig.

2. Du finns hos mig i stjärnehimlens ljus.
Du finns hos mig i oceaners brus.
Du finns i solnedgångens glans
Du finns i sommarblommors dans.
Du finns i ljuva längtans kärleksrus.

4. En dag ska du och jag ej finnas mer.
En dag ska alla minnas hur du ler.
En dag blir inget som förut.
En dag har allting tagit slut.
En dag får vi besked vad himlen ger.

Refr.

Dig vill jag leva livet med,
att vandra hand i hand,
tillsammans dela kärleken.
Dig vill jag dela framtiden,
att åldras med varann,
att sakta närmas livets slut.

Refr.

Dig ska jag leva livet med,
att vandra hand i hand,
tillsammans dela kärleken.
Dig vill jag dela framtiden,
att åldras med varann
att sakta närmas livets slut.

5. Jag älskar dig när natten faller på.
Jag älskar dig när himmelen är grå.
Jag älskar i min ensamhet.
Jag älskar dig i evighet.
Jag älskar Dig när det bara är vi två.

Här är noterna till sången.

The image shows a handwritten musical score for the song "Jag älskar dig" by Gull-Britt. The score is written on two pages, with the first page showing the piano accompaniment and the second page showing the vocal melody. The notation includes various musical symbols such as notes, rests, and dynamic markings. The lyrics are written below the notes. The score is signed "Kung: Axel Welin" and dated "1/5-2012".

Kapitel 19

En sammanfattning av mitt engagemang inom närings- och föreningslivet

Vilhelm A. Welin

Ingenjör (kemi) och företagsekonom, reservofficer – major
Distributionsekonomi vid Lunds Universitet

Född den 13 maj 1939

Gift med Gull-Britt sedan 1965

2 barn - Joakim född 1968 och Jessica född 1975

2 barnbarn - Olivia (2005) och Emily (2009)

Eget företag bildat 1984

VD och ägare till Innovative Marketing AB. Konsultverksamhet med speciell inriktning på affärs- och produktförnyelse i vid bemärkelse. Utbildning i innovationskunskap, rådgivare vid utarbetande av och genomförande av förnyelseprogram, uppstartning av nya affärsverksamheter samt licensiering av ny teknik. Dotterbolaget BB Associates Inc. i USA avvecklat 1998.

Tidigare befattningar (1962 - 1983)

KeNova AB Malmö (1975 - 1983). VD för KemaNobels (numera AkzoNobel) utvecklingsbolag med speciell inriktning mot marknadsföring och licensiering av innovationer, utveckling och uppstartning av nya affärsverksamheter.

AB Ivo Food (ägare KemaNobel), Malmö (1974). Marknadsdirektör och chef för konsumentvarudivisionen omfattande tillverkning vid två fjäderfäslakterier och en delikatessvarufabrik, marknadsföring och försäljning till detaljhandeln samt utveckling av nya produkter. Antal anställda i divisionen 400 personer.

Omsättning (1974) 105 mkr.

PLM (numera Rexham), Malmö (1964 - 1973)

- Chef för kundserviceenheten omfattande konstruktion och utveckling av nya plastförpackningar (1964 - 67).
- Marknadschef för non-food förpackningar med ansvar för marknadsutveckling och marknadsbearbetning syftande till att öka

konsumtionen av förpackningar för läkemedel, kem tekn produkter, hygienprodukter och kosmetika (1967 - 71).

- Chef för Tekniska Gruppen inom Utvecklingsdivisionen med ansvar för konstruktion och utveckling av kompletta förpackningssystem omfattande såväl själva förpackningen som erforderliga tillverkningsmaskiner, fyllnings- och hanteringsutrustningar (1972 - 73). Medverkade i koncernens licensieringsverksamhet.

Svenska AB Ivers Lee, Lund (1962 - 1964). Laboratoriechef för det nybildade aerosollaboratoriet.

Uppstartning av teknikbolag (numera sålda eller avvecklade)

KenoPac AB (VD) - Tillverkning och marknadsföring av ett nytt patenterat förpackningssystem.

KenoPac (USA) Inc. (ordf) - Försäljningsbolag i USA av det i Sverige utvecklade förpackningssystemet.

REN (USA) Inc. (ordf) - Tillverkning och marknadsföring av ett hygienproduktsystem utvecklat av Sterisol AB i Sverige.

MED Service Center AB (VD) - Marknadsföring i Norden av kvalificerad programvara för konstruktion av avancerade mikrokretsar.

MicroElectronic Design AB (VD, delägare) - Marknadsföring internationellt av programvara utvecklad vid Lunds Tekniska Högskola. Moderbolag till MED Service Center AB.

MicroElectronic Design Inc. (ordf) - Marknadsföring av programvara i USA. Dotterbolag till MicroElectronic Design AB.

SPAR-VEN AB (VD, delägare) - Utveckling, tillverkning och marknadsföring av ett miljövänligt ventilationssystem för självdragshus.

FlexNova AB (ordf, delägare) - Utveckling, tillverkning och marknadsföring av bandningsmaskiner för returlastpallar av plast.

Prelona AB (ordf, majoritetsdelägare) - Utveckling, tillverkning och marknadsföring av insatser för snålspolande toaletter.

Tidigare engagemang

- Rådgivare till Performance International AB – ishockeystatistikprogram
- Rådgivare till ALMIs uppfinnare
- Medverkande arrangör och expertföreläsare av kurs för licensieringsmäklare
- Författare till artikelserie om innovationer i facktidskriften Uppfinnaren & Konstruktören
- Ordförande Trelleborgs Hemvärnsbataljonsförening
- Sponsoransvarig för Världsmästerskapet i Voltige 2020 på Flyinge Kungsgård i Skåne
- Diverse konsultuppdrag

Författare till böckerna

- Produktutveckling - Från idé till färdig produkt (Stig H. Larsson Förlag)
- Köp och försäljning av idéer och uppfinningar (NUTEK)
- Från idé till kommersiell succé (NUTEK/Liber)
- Ett manus till en fjärde bok fanns klart men förlaget gick i konkurs

Medverkat vid utveckling av kurspaketen

- Innovatören i Focus I och II (fd Utvecklingsfonderna numera Almiföretagen)
- Från idé till kommersiell succé (f d STU/SIND)
- Från idé till succé (NUTEK/Företagsutvecklarna)
- Licensieringsmäklare (ALMI Mitt)

EU-uppdrag

- Föredrag vid konferensen "Management Support of Contract Research and Technology Transfer" i Modra, Harmonia, Slovakien på uppdrag av de svenska och slovakiska regeringarna.

Tidigare styrelse- och andra uppdrag

- Styrelseordförande i Guldfågeln AB (producent av kyckling för konsumtion)
- Styrelsemedlem i Blenta AB (ägare till Guldfågeln AB)
- Styrelseordförande Arnek Gruppen AB (annonsbyrå)
- Styrelseordförande i Union-Securus AB (tillverkare av transformatorer)
- Medlem av utvecklingsrådet i Reppe Glykos AB (tillverkare av glykossirap, ägdes tidigare av Cloettakoncernen)
- Styrelseordförande i Scandion AB (tillverkare elektrostatiska dammfilter)
- Medlem av NUTEK:s Innovationsråd
- Styrelsemedlem Teknikförmedlarföreningen
- Styrelsemedlem i Malmö Ridklubb Hyllie AB
- Styrelsemedlem Svenska Ridsportförbundet

- Ordf Tävlingssektionen i Svenska Ridsportförbundet
- tf Generalsekreterare Svenska Ridsportförbundet
- Styrelsemedlem Ridskolan Strömsholm
- Styrelsemedlem Strömsholms Utvecklings AB, STUTAB
- Styrelsemedlem Flyingestiftelsen
- Ordförande Sydtruppen Sponsorklubb
- Medlem av FEI:s (internationella Ridsportförbundets) Voltigekommitté
- Ansvarig för Voltigesektionen inom Malmö Ridklubb
- VD SRA Svenska Ridsportförbundets Affärsaktiebolag
- Landslagskapten Sveriges landslag i voltige
- Bataljonschef Trelleborgs Hemvärnsbataljon
- Medlem av Södra Skånska Gruppens Hemvärnsråd
- Styrelsemedlem Företagsutvecklarna AB (utbildning av innovatörer, forskare etc i innovationskunskap)
- Rådgivare till BoMill AB, Lund - maskinsystem för sortering av spannmål
- Ledamot av Svenska Uppfinnareföreningens Service AB
- Ledamot av styrelsen för CIEL, Centrum för Innovation och Entreprenörskap i Lidköping
- Föreläsare vid uppfinnarskolan Idéum, Lidköping

Lärare och föreläsare i produkt- och affärsutveckling (gamla och nya uppdragsgivare)

NUTEK, Almiföretagen, KF, SUF, PRV, Företagsutvecklarna, Innovation Sverige, industrin.